

Ի՞նչ է ճշմարտությունը: - Թիվ մեկ

Ճշմարտության կառուցվածքը. Հայտնություն, մարգարեական գուգահեռներ և Ալֆան ու Օմեգան

Jeff Pippenger
2023-08-05

Նախքան անդրադառնանք այն հարցին, թե ինչ է ճշմարտությունը, նկատում ենք, որ այս ուսումնասիրությունը սկսել ենք Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարներով, և այնուհետև ավելացրել ենք մի հոդված Եղիայի մասին: Այս ուսումնասիրությունների մի քանի նպատակներն են՝ բացահայտել Միացյալ Նահանգների դերը մարգարեության մեջ, բացել Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամը, ճանաչել մարգարեների դերը՝ որպես Աստծո ժողովրդի խորհրդանիշներ, և դիտարկել այն բանի հետևանքները, թե ինչ է նշանակում, որ Հիսուսն է Ալֆան: Մենք ցույց տվեցինք, որ Հայտնության առաջին երեք համարները համաձայնվում և ներդաշնակվում են Հայտնության վերջին համարների հետ, և երկու դեպքում էլ՝ թե սկզբում, թե վերջում, Հիսուսն Իրեն նույնացնում է որպես Ալֆա և Օմեգա, սկիզբ և վերջ, առաջին և վերջին:

Մենք Եղիայի մասին համառոտ քննարկում գործածեցինք երկրորդ ուսումնասիրության մեջ, որպեսզի ցույց տանք, որ Աստվածաշնչի բացման համարները համահունչ են թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարանների եզրափակիչ համարներին, և ավելին՝ որ Նոր Կտակարանի բացման համարներն էլ համահունչ են Աստվածաշնչի թե՛ սկզբին, թե՛ ավարտին՝ ինչպես էլ որ ցանկանաք դիտարկել այն՝ ամբողջությամբ, թե որպես երկու Կտակարան:

Մյուս մի կետը, որ մենք ձգտում ենք զարգացնել, այն ըմբռնումն է, որ Աստվածությունը պատմության ընթացքում գործել է՝ աստվածագլխի մասին հայտնությունը դանդաղորեն բացահայտելու համար: Ահա թե ինչու մենք նշել ենք, որ, երբ ժամանակը առաջ է ընթանում ուխտի պատմության աստվածաշնչյան թեմայի մեջ, Աստված քայլ առ քայլ Իր բնավորության ավելի ու ավելի մեծ մասը հայտնեց Իր զանազան անունների խորհրդաբանության միջոցով: Ամենակալ Աստված խոսեց Աբրահամի հետ, և նույն Աստված խոսեց Մովսեսի հետ, սակայն Մովսեսին հայտնեց, որ այդ ժամանակվանից ի վեր Իր անունը պետք է հայտնի լիներ որպես Եհովա: Այնուհետև, երբ Քրիստոս եկավ, Նա Իրեն ներկայացրեց մի անունով, որ անհայտ էր Հին Կտակարանում, բացառությամբ այդ անվան մեկ արտահայտության, որ հնչում է Դանիելի երրորդ գլխում մի բաբելոնացու կողմից: Հիսուսը ոչ միայն հայտարարեց, որ Ինքը Հոր Միածինն է, այլև այդ հատուկ ուխտի պատմության մեջ Իրեն նույնացրեց որպես Մարդու Որդի: Աստված նաև Միլլերական ադվենտիզմին անուն տվեց, երբ Նա ուխտի մեջ մտավ ադվենտիզմի սկզբնավորման հետ:

«Այս ժամանակում, երբ մենք այնքան մոտ ենք վախճանին, մի՞ թե գործնական կյանքում այնքան պիտի նմանվենք աշխարհին, որ մարդիկ իզուր փնտրեն Աստծու

անվանակոչյալ ժողովրդին գտնել: Մի՞թե որևէ մարդ պիտի վաճառի մեր առանձնահատուկ բնորոշ գծերը՝ որպես Աստծու ընտրյալ ժողովուրդ, այն որևէ առավելության դիմաց, որ աշխարհը կարող է տալ: Մի՞թե նրանք, ովքեր խախտում են Աստծու օրենքը, նրանց բարեհաճությունը պիտի մեծ արժեք ունեցող համարվի: Մի՞թե նրանք, ում Տերը Իր ժողովուրդն է անվանել, պիտի ենթադրեն, թե կա որևէ իշխանություն, որն ավելի բարձր է, քան մեծ «ԵՍ ԵՄ»-ը: Մի՞թե մենք պիտի ջանանք վերացնել հավատի այն տարբերակիչ կետերը, որոնք մեզ դարձրել են Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ»: Evangelism, 121.

Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներին տրված անունը տրվել է Տիրոջ կողմից, և Քույր Ուայթը հաճախ աղվենտիստներին անվանում է Աստծո անվանակոչված ժողովուրդ: «Անվանակոչված» նշանակում է անուն ստացած: Միայն երկու եկեղեցիներ, որոնց Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես Աստծո անվանակոչված ժողովուրդ, հին Իսրայելն է և ժամանակակից Իսրայելը:

Ուստի, երբ շարունակում ենք մեր ուսումնասիրությունը Հայտնության գրքի վերաբերյալ, ես առաջարկում եմ, որ այն «նոր անունը», որ հայտնվում է Փիլադելփիացիներին, որոնք նաև ներկայացված են որպես հարյուր քառասունչորս հազար, մարգարեական այն գաղտնիքի մեծ մասն է, որ բացվում է փորձության ժամանակահատվածի փակվելուն անմիջապես նախորդող պահին:

Ով հաղթի, նրան սյուն պիտի դարձնեմ իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ իջնում է երկնքից՝ իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:12, 13.

Վերջին զգուշացման պատգամը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամն է, և այն Նրա բնավորության հայտնությունն է:

«Նրանք, ովքեր սպասում են Փեսացուի գալստյանը, պետք է ժողովրդին ասեն. «Ահա՛ ձեր Աստվածը»: Ողորմած լույսի վերջին ճառագայթները, ողորմության վերջին լուրը, որ պետք է տրվի աշխարհին, Նրա սիրո բնավորության հայտնությունն է: Աստծո զավակները պետք է դրսևորեն Նրա փառքը: Իրենց իսկ կյանքում և բնավորության մեջ նրանք պետք է հայտնեն, թե Աստծո շնորհն ինչ է արել իրենց համար»: Christ's Object Lessons, 415, 416.

Մեզ շատ ավելի շատ բան կա արձանագրության մեջ ներառելու Հիսուսի՝ որպես Խոսքի, վերաբերյալ, սակայն այժմ կանդրադառնանք «ճշմարտություն» բառին: «Ճշմարտություն» ըմբռնումը, ինչպես նաև «ճշմարտություն» բառը և նաև այն տառերը, որոնք գործածվում են «ճշմարտության խոսք» կազմելու համար, Քրիստոսի բնավորության ըմբռնում են:

Ուստի Պիղատոսը նրան ասաց. «Արդ, դու թագավո՞ր ես»: Հիսուսը պատասխանեց. «Դու ես ասում, թե ես թագավոր եմ: Ես դրա համար ծնվեցի և դրա համար եկա աշխարհ, որպեսզի ճշմարտության մասին վկայեմ: Ամեն ոք, որ ճշմարտությունից է,

լսում է իմ ձայնը»: Պիղատոսը նրան ասաց. «Ի՞նչ է ճշմարտությունը»: Եվ այս ասելուց հետո դարձյալ դուրս եկավ հրեաների մոտ և նրանց ասաց. «Ես նրա մեջ բնավ ոչ մի մեղք չեմ գտնում»: Հովհաննես 18:37, 38.

Այդ համարում «ճշմարտություն» թարգմանված հունարեն բառը ծագում է եբրայերեն մի բառից, որը նաև տառ է և նույնիսկ թիվ: Եբրայերեն այբուբենի առաջին տառը «ալեֆ»-ն է: Իրապես, եբրայերեն այբուբենի առաջին երկու տառերը «ալեֆ» և «բեթ» են, և դրանք շատ նման են հունարենի առաջին երկու տառերին, որոնք են ալֆա և բետա: Միասին դրանք կազմում են «այբուբեն» բառի արմատը: Ուստի «ալֆա» բառը (եբրայերեն ալեֆ տառից) գործածվում է որպես տառ, բառ, թիվ, ինչպես նաև՝ որպես Հիսուսի բազմաթիվ անուններից մեկը:

Երբ Պիղատոսը տվեց հարցը՝ «Ի՞նչ է ճշմարտությունը», Հիսուսն արդեն ասել էր նրան, որ այն պատճառը, որի համար Ինքը «եկավ աշխարհ», և նաև այն պատճառը, որի համար Ինքը «ծնվեց», այն էր, որպեսզի վկայություն տա «ճշմարտությանը»: Նա ավելացրեց, որ «ամեն ոք, ով ճշմարտությունից է, լսում է» Իր ձայնը:

Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրված բաները, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:3.

ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ. G225 — G227-ից. ճշմարտություն՝ true, X truly, truth, verity: G227 — G1-ից (որպես ժխտական մասնիկ) և G2990-ից. ճշմարիտ (որպես ոչ ծածկող)՝ true, truly, truth: G1. A. Եբրայական ծագմամբ. այբուբենի առաջին տառը՝ փոխաբերականորեն միայն (թվանշանային գործածությունից) առաջինը: Ալֆա:

Հիսուսն ասաց նրան. «Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը. ոչ ոք Հոր մոտ չի գալիս, եթե ոչ Ինձանով»: Հովհաննես 14:6:

Երբ Հիսուսն ասաց. «Ես եմ... ճշմարտությունը», Նա ասում էր, որ Ինքը մի տառ է, մի թիվ և ալֆա տառի համար գործածվող մի բառ, և ալֆա բառը, և ալֆա թիվը—allն էլ «ճշմարտություն» են: Դանիելի գրքում Քրիստոս Իրեն հայտնեց որպես հրաշալի համարողը, ինչը եբրայերեն «Palmoni» բառի նշանակությունն է, և որը Դանիելի ուրերորդ գլխում թարգմանված է որպես «այն որոշակի սուրբը, որ խոսում էր»:

Այն ժամանակ ես լսեցի, թե մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտնջենական զոհաբերության, ավերածություն բերող հանցանքի մասին, երբ թե՛ սրբարանը և թե՛ զորքը մատնվում են ոտնակոխ լինելու»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Այն «մի սուրբը» տասներեքերորդ համարում «Պաղմոնի»-ն է՝ հրաշալի թվողը, կամ գաղտնիքների հաշվիչը: Այս երկու համարներում է ներկայացվում 2300 տարիների մարգարեությունը և 2520 տարիների երկու մարգարեությունները: 2300 տարիները վերաբերում են «սրբարանին», իսկ 2520-ամյա երկու մարգարեությունները վերաբերում են «զորքին», որովհետև թե՛ սրբարանը և թե՛ զորքը պիտի ոտնակոխ լինեին Հռոմի կողմից: 2520-ամյա մարգարեությունը ներկայացնում է Աստծո սրբարանի և ժողովրդի

ոտնակոխ լինելը: Երեք խորապես փոխկապակցված մարգարեություններ՝ ժամանակի վրա հիմնված, հենց այն կետում Աստվածաշնչում, որտեղ Հիսուսն Իրեն ներկայացնում է որպես գաղտնիքների հրաշալի թվողը: Խոսքը պարզապես այն մասին չէ, որ Նա ընտրեց այս երկու համարները՝ Իրեն որպես ժամանակի Տիրոջ ներկայացնելու համար, այլ այն մասին, որ այն երկու համարները, որոնցում Նա հայտնում է Իրեն, նշում են այն ժամանակը, երբ Նա պիտի մտնեի ուխտի մեջ ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի հետ, և այդ նույն երկու համարները նաև ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական սյունն են:

«Գրությունը, որը բոլոր մյուսներից առավել եղել էր թե՛ ադվենտական հավատի հիմքը և թե՛ նրա կենտրոնական սյունը, այս հայտարարությունն էր. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկո և առավոտ, ապա սրբարանը կմաքրվի»: [Դանիել 8:14.]» Մեծ պայքարը, 409:

Վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, Դանիելի գիրքը կնիքից ազատվեց, և առաջին հրեշտակի լուրը մուտք գործեց պատմության մեջ՝ նշանավորելով մարգարեական գիտության աճը, որ տեղի ունեցավ Միլլերական շարժման ժամանակ, ինչը Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի սկիզբն էր: Երբ Դանիելի գիրքը կնիքից ազատվեց Միլլերականների համար, Պալմոնիից եկած մի լուր՝ ժամանակի վերաբերյալ մի լուր, հասկացվեց: Աստծո Խոսքը երբեք չի ձախողվում, և այն միշտ նույնացնում է վախճանը սկզբի հետ: Ուստի, ադվենտիզմի վախճանում անպայմանորեն կլինի Նրա բնավորության հայտնություն, ինչպես որ եղավ Միլլերական պատմության մեջ: Այս փաստը հիմնված է ադվենտիզմի սկզբի և վախճանի վրա, սակայն այն հիմնված է նաև Դանիելի գրքի և Հայտնության գրքի՝ հայտարարված փոխհարաբերության վրա: Դանիելը և Հայտնությունը ներկայացնում են մեկ գիրք, և այդ ներկայացուցչության մեջ նրանք երկու վկաներ են, որոնցից առաջինը Դանիելն է, իսկ վերջինը՝ Հայտնությունը:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը՝ կնքված գիրք, մյուսը՝ բացված գիրք»: Seventh-day Adventist Bible Commentary, h. 7, 972:

Դանիելն ու Հայտնությունը երկու գիրք են, որոնք մեկ գիրք են, այնպես, ինչպես Աստվածաշունչը մեկ գիրք է՝ բաժանված Հին և Նոր Կտակարանների, կամ՝ սկիզբի և վախճանի: Հայտնություն տասնմեկում երկու վկաները, որոնք ներկայացված են որպես Մովսես և Եղիա, Հին և Նոր Կտակարաններն են:

«Երկու վկաների վերաբերյալ մարգարեն հետագայում հայտարարում է. «Սրանք են երկու ձիթենիները և երկու աշտանակները, որ կանգնած են երկրի Աստծու առաջ»: «Քո խոսքը, — ասում է սաղմոսերգուն, — ճրագ է իմ ոտքերի համար և լույս՝ իմ շավղի համար»: Հայտնություն 11:4; Սաղմոս 119:105: Երկու վկաները ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների Սուրբ Գրությունները»: Մեծ պայքարը, 267:

Դանիելն ու Հովհաննեսը երկու վկաներ են, որոնք երկուսն էլ հալածվել են, երկուսն էլ գերության են տարվել, երկուսին էլ տրվել է մարգարեական պատմության նույն գիծը՝ արձանագրելու համար, երկուսն էլ ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը,

երկուսն էլ ապրել են Երուսաղեմի կործանումից հետո ընկած ժամանակահատվածում, երկուսն էլ մահվան և հարության խորհրդանշներ են (Հովհաննեսը՝ եռացող յուղից, և Դանիելը՝ առյուծների գութից):

Դանիելը բացահայտում է Քրիստոսի բնավորության մի հատուկ հայտնություն, և նա դա անում է այն երկու համարներում, որոնք ներշնչանքը կոչում է Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու «կենտրոնական սյունն ու հիմքը»: Այդ երկու համարները այն «գազաթաքարն» էին՝ վերջին քարը, որ դրվեց այն հիմքերում, որոնք ներկայացված էին Վիլյամ Միլլերի գործերով: Գազաթաքարը իր հետ բերեց երկնային սրբարանի, Աստծո օրենքի, Շաբաթի, քննիչ դատաստանի և Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների վերաբերյալ հասկացողությունը: Դանիելը գրքի սկիզբն է, Հովհաննեսը՝ վերջը:

Հովհաննեսի գրությունը պիտի բացահայտի Քրիստոսի բնավորության մի հայտնություն աղվենտիզմի վերջում: Ժամանակակից Իսրայելի սկզբում Նա Իրեն հայտնեց որպես Սքանչելի Համարող՝ ամեն մաթեմատիկականի Արարիչը, իսկ ժամանակակից Իսրայելի վերջում Նա Իրեն հայտնում է որպես սքանչելի լեզվաբան: Նա Արարիչն է ամեն բանի, որ առնչվում է լեզվին՝ լինի դա լեզվի կառուցվածքը, քերականական կանոնները, բառերը և նույնիսկ այբուբենի տառերը: Նա ստեղծեց հաղորդակցությունը, որն իրականացվում է բառերով, կարգավորվում է քերականական կանոններով՝ լինի գրավոր թե՛ բանավոր, գրվում է մի այբուբենով, որ Իր իսկ ծրագրով է եղել, և այդ ամենից առավել՝ Նա է Բանը: Այդ Բանով Նա կույր, անպատրաստ Լատիկեցիներին փոխակերպում է սրբագործված Փիլադելփիացիների:

Նրանց սրբագործի՝ ը Բո ճշմարտությամբ. Բո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17.

«Սրբացնել» թարգմանված բառը նշանակում է սուրբ դարձնել: Հարյուր քառասունչորս հազարը սուրբ պիտի լինեն, և նրանք բնավորության այդ վիճակին հասած պիտի լինեն «ճշմարտությամբ», կամ կարելի է ասել՝ Նրա «Խոսքով», որովհետև Հիսուսը Խոսքն է, և Նա է ճշմարտությունը:

Սկզբում էր Բանը, և Բանը Աստծու մոտ էր, և Բանն Աստված էր: Նա սկզբում Աստծու մոտ էր: Ամեն ինչ Նրանով եղավ, և առանց Նրա չեղավ եղածներից ոչ մի բան: Հովհաննես 1:1-3:

Նկատի ունեցեք, որ սա առաջին բանն է, որ Հովհաննեսը գրում է իր Ավետարանում: Սա, իհարկե, զուգահեռվում է Ծննդոցում գրված առաջին խոսքին: Սա հավելում է վկայությանը՝ ավելի հստակորեն նույնացնելով այն, ինչ ասված է Ծննդոց առաջին գլխում:

Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը: Ծննդոց 1:1:

Առաջին համարում «Աստված» թարգմանված բառը հոգնակի է, այսպիսով հենց «սկզբից» իսկ ցույց տալով, որ Աստված մեկից ավելի է: Հովհաննեսի Ավետարանում «Սկզբում» Բանը Աստծու մոտ էր և Աստված էր: Եվ Բանը Արարիչն էր:

Հիսուսը Բանն է, և Նա Աստվածաշունչը ստեղծեց՝ աստվածայնությունը մարդկայնության հետ միավորելով, որտեղ աստվածայնությունը ներկայացված է Սուրբ Հոգով, իսկ մարդկայնությունը՝ այն անձանց մեջ, որոնք գրեցին այն խոսքերը այն գրքերում, որ պիտի ուղարկվեին եկեղեցիներին: Այսպիսով, Աստվածաշունչը, ինչպես Հիսուսը, մարդկայնության և աստվածայնության միավորություն է: Աստվածաշունչը, չնայած ընկած, մարմնավոր մարդկային էակների ներգրավվածությանը, սուրբ է, և այն գրի առած մարդիկ ևս սուրբ էին:

Եվ մենք ունենք մարգարեության առավել հաստատ խոսքը, որին դուք լավ եք անում՝ ուշադրություն դարձնելով, ինչպես մի ճրագի, որ լուսավորում է խավար վայրում, մինչև որ օրը բացվի, և արշալույսի աստղը ծագի ձեր սրտերում: Այս նախապես գիտենալով, որ Գրքի ոչ մի մարգարեություն անձնական մեկնաբանության ենթակա չէ. Որովհետև մարգարեությունը երբեք մարդու կամքով չեկավ հնում, այլ Աստծու սուրբ մարդիկ խոսեցին՝ Սուրբ Հոգուց մղված լինելով: Բ Պետրոս 1:19–21.

Թեև մարգարեները սուրբ մարդիկ էին, այնուամենայնիվ նրանք անկյալ մարդկային էակներ էին, որովհետև բոլորը մեղանչեցին և զրկվեցին Աստծո փառքից: Այդուհանդերձ, Աստվածաշունչը աստվածայինի և մարդկայինի միասնությունն է, և այն սուրբ է, որովհետև Աստծո Խոսքը եկավ Իր կյանքով և Իր գրավոր Խոսքով ցույց տալու, որ մարդկայնությունը՝ աստվածայնության հետ միացած, չի մեղանչում: Ինչ որ ճշմարիտ է Աստվածաշնչի մասին, ճշմարիտ է նաև Քրիստոսի մասին, որովհետև Նա է Աստվածաշունչը:

Հիսուսն Իր վրա առավ մեղավոր մարմինը և երբեք չմեղանչեց՝ այսպիսով տալով այն օրինակը, որ մարդկությունը, միավորված աստվածության հետ, չի մեղանչում:

«Բերթեհեմի պատմությունն անսպառ նյութ է: Դրա մեջ թաքնված է «Աստծու թե՛ իմաստության և թե՛ գիտության հարստության խորությունը»: Հռոմեացիներ 11:33: Մենք զարմանքով ենք դիտում Փրկչի զոհաբերությունը, երբ Նա երկնքի գահը փոխանակեց մսուրի հետ, իսկ երկրպագող հրեշտակների ընկերակցությունը՝ ախոռի անասունների հետ: Մարդկային հպարտությունն ու ինքնաբավությունը Նրա ներկայության մեջ մերկապարանոց դատապարտություն են ստանում: Սակայն սա Նրա զարմանալի խոնարհեցման միայն սկիզբն էր: Գրեթե անսահման նվաստացում կլինեք Աստծու Որդու համար ընդունել մարդկային բնությունը, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ Ադամը Եդեմում կանգնած էր իր անմեղության մեջ: Բայց Հիսուսն ընդունեց մարդկությունը այն ժամանակ, երբ մարդկային ցեղը թուլացած էր մեղքի չորս հազար տարիներով: Ադամի յուրաքանչյուր զավակի պես Նա ընդունեց ժառանգականության մեծ օրենքի ներգործության հետևանքները: Թե որոնք էին այդ հետևանքները, ցույց է տրված Նրա երկրային նախահայրերի պատմության մեջ: Նա եկավ այդպիսի ժառանգականությամբ՝ կիսելու մեր վիշտերն ու փորձությունները և մեզ տալու անմեղ կյանքով ապրելու օրինակը»: Քրիստոսի փափագը, 48:

Հիսուսն է Բանը, և թե՛ Հիսուսը, թե՛ Աստվածաշունչը մարդկայինի և աստվածայինի միացություն են: Երբ Հիսուսը դարերի ընթացքում ստեղծեց Աստվածաշունչը, Նա նրա մեջ դրեց կանոններ, որպեսզի նրանք, ովքեր պիտի լսեն, լսեն: Այն կանոնները, որոնք կարգավորում են Աստվածաշունչը, նաև Նրա բնավորության հատկանիշներն են:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը միանում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը»: Գործք Առաքելոց, 585:

«Լրացում» բառը նշանակում է կատարելության հասցնել: Դանիելի վկայությունը ավարտվում է Հայտնության գրքում, որով Դանիելի վկայությունը դառնում է սկիզբը, իսկ Հայտնությունը՝ վերջը: Հայտնության սկիզբը կրկնվում է Հայտնության վերջում, և Դանիելի գրքի առաջին գլխի առաջին համարում բառացի Իսրայելի և բառացի Բաբելոնի միջև պատերազմ է, որում Բաբելոնը հաղթում է, սակայն փորձաշրջանային պատմության ավարտին՝ Դանիել 11:45, 12:1-ում, հոգևոր Բաբելոնը պատերազմի մեջ է հոգևոր Իսրայելի հետ, և ի վերջո Բաբելոնը պարտվում է, իսկ Իսրայելը հաղթանակում է: Ինչպես Հովհաննեսի դեպքում՝ Հայտնության գրքում, Դանիելի վկայության սկիզբը համընկնում է նրա վկայության ավարտի հետ: Ուրեմն, ի՞նչ է ճշմարտությունը:

Վարդապետություն է այն բառը, որը բնորոշում է, թե ինչն է հավատացյալների մի խումբը ճիշտ համարում: Նրա նպատակը կամ գործածությունը սահմանափակված չէ Աստվածաշնչով կամ քրիստոնեությամբ: Այսպես կոչված քրիստոնեության մեջ, հավանաբար, ավելի շատ կեղծ «վարդապետություններ» կան, քան ճշմարիտ, որովհետև հոգևոր Բաբելոնը՝ պապականությունը, ամեն պիղծ ու ատելի թռչունի վանդակն է, և այդ թռչունները ներկայացնում են չարը, որը եկեղեցիների կողմից կեղծ վարդապետությունների միջոցով, ինչպես օրինակ՝ թե օրենքը վերացված է, պահպանվում և ծածկվում է: Բայց կա ճշմարիտ վարդապետություն:

«Բերիացիների մտքերը նեղացած չէին նախապաշարմունքով: Նրանք պատրաստակամ էին քննելու առաքյալների քարոզած վարդապետություններին ճշմարտացիությունը: Նրանք ուսումնասիրում էին Աստվածաշունչը ոչ թե հետաքրքրասիրությունից, այլ որպեսզի իմանային, թե ինչ էր գրված խոստացված Մեսիայի վերաբերյալ: Ամեն օր նրանք քննում էին ներշնչյալ գրառումները, և երբ սուրբգիրքը սուրբգրքի հետ համեմատում էին, երկնային հրեշտակները նրանց կողքին էին՝ լուսավորելով նրանց միտքը և տպավորություն թողնելով նրանց սրտերի վրա:»

«Որտեղ էլ որ ավետարանի ճշմարտությունները հռչակվում են, նրանք, ովքեր անկեղծորեն ցանկանում են անել այն, ինչ ճիշտ է, առաջնորդվում են Սուրբ Գրքերի ջանադիր քննության: Եթե այս երկրի պատմության վերջին տեսարաններում նրանք, ում փորձող ճշմարտություններն են հռչակվում, հետևեին բերիացիների օրինակին՝ ամեն օր քննելով Սուրբ Գրքերը և իրենց բերված պատգամները համեմատելով Աստծո խոսքի հետ, ապա այսօր Աստծո օրենքի պատվիրաններին հավատարիմ եղողների մեծ թիվ կլիներ այնտեղ, որտեղ այժմ համեմատաբար քչերն են: Բայց երբ ներկայացվում են Աստվածաշնչի ոչ ժողովրդական ճշմարտությունները, շատերը հրաժարվում են կատարել այս քննությունը: Թեև ի

վիճակի չեն հերքելու Սուրբ Գրքի հստակ ուսուցումները, այնուամենայնիվ նրանք դրսևորում են ամենամեծ դժկամությունը՝ ուսումնասիրելու ներկայացված ապացույցները: Ոմանք ենթադրում են, թե եթե նույնիսկ այս վարդապետություններն իսկապես ճշմարիտ են, քիչ նշանակություն ունի՝ ընդունո՞ւմ են արդյոք իրենք նոր լույսը, թե ոչ, և նրանք կառչում են հաճելի առասպելներից, որոնք թշնամին գործածում է հոգիներին մոլորեցնելու համար: Այսպես նրանց միտքը կուրանում է մոլորությամբ, և նրանք բաժանվում են երկնքից»:

«Բոլորը պիտի դատվեն ըստ իրենց տրված լույսի: Տերը Իր դեսպաններին ուղարկում է փրկության պատգամով, և նրանց, ովքեր լսում են, Նա պատասխանատու պիտի համարի այն բանի համար, թե ինչպես են նրանք վերաբերվում Իր ծառաների խոսքերին: Նրանք, ովքեր անկեղծորեն ճշմարտություն են որոնում, Աստծո խոսքի լույսի ներքո զգույշ քննության պիտի ենթարկեն իրենց ներկայացված վարդապետությունները»: Գործք Առաքելոց, 231, 232.

Գոյություն ունեն «վարդապետություններ», որոնք «ավետարանի ճշմարտություններն» են, և դրանք պետք է քննվեն: Դրանցից ոմանք (եթե ոչ բոլորը) «փորձող ճշմարտություններ» են: Շաբաթը հեշտ հասկանալի փորձող ճշմարտություն է: Կան ճշմարիտ և կեղծ վարդապետություններ: Ճշմարիտ վարդապետություններից ոմանք փորձություն են ներկայացնում նրանց համար, ովքեր լսում են դրանք: Կա նաև ճշմարտության մի տեսակ, որը նախատեսված է որոշակի ժամանակաշրջանի համար: Այս ճշմարտությունները կոչվում են «ներկա ճշմարտություն»:

«Աստծո Խոսքում շատ թանկագին ճշմարտություններ կան, սակայն հոտին այժմ հարկավոր է «ներկա ճշմարտությունը»: Ես տեսել եմ այն վտանգը, որ պատգամաբերները շեղվում են ներկա ճշմարտության կարևոր կետերից՝ կանգ առնելու այնպիսի թեմաների վրա, որոնք նպատակահարմար չեն հոտը միավորելու և հոգին սրբացնելու համար: Այստեղ Սատանան կօգտվի ամեն հնարավոր առավելությունից՝ գործին վնաս հասցնելու համար:»

«Սակայն այնպիսի թեմաներ, ինչպիսիք են սրբարանը՝ 2300 օրերի հետ կապված, Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը, լիովին հարմար են բացատրելու անցյալ աղվենտական շարժումը և ցույց տալու, թե որն է մեր ներկա դիրքը, հաստատելու կասկածողների հավատը և վստահություն տալու փառավոր ապագայի վերաբերյալ: Ես հաճախ եմ տեսել, որ սրանք էին գլխավոր թեմաները, որոնց վրա պետք է կանգ առնեին պատգամաբերները»: Վաղ Գրվածքներ, 63:

Աղվենտիստները հաճախ այս հատվածն օգտագործում են՝ խուսափելու նրանից, ինչ այն իրականում ասում է: Նրանք պնդում են, թե մեր «ներկայիս ճշմարտության» պատգամներում պետք է շեշտադրվի միայն սրբարանը, 2300 օրերը, պատվիրանները և Հիսուսի հավատը: Նրանք այս պնդումն անում են՝ խուսափելու այն բանից, ինչ նույնացվում է այս չորս թեմաների վերաբերյալ:

Այս չորս մեծ ճշմարտությունների նպատակը այն է, որ դրանք «կատարյալ կերպով հաշվարկված են՝ բացատրելու անցած Աղվենտ շարժումը և ցույց տալու, թե որն է մեր

ներկայիս դիրքը, հաստատելու կասկածողների հավատը և վստահություն տալու փառավոր ապագայի հանդեպ»: Ներկա ճշմարտության այս չորս վարդապետությունները կոչված են ցույց տալու, որ աղվենտականության սկիզբը (անցած Աղվենտ շարժումը) պատկերում է աղվենտականության վերջը (մեր ներկայիս դիրքը): Այդ չորս հիմնական վարդապետությունները «կատարյալ կերպով հաշվարկված են»՝ բացատրելու այն սկզբունքը, որ վերջը պատկերվում է սկզբով: Ըստ ներշնչված այս հատվածի՝ սա է այն «ներկա ճշմարտությունը», որի կարիքը «հոտն այժմ ունի»:

Հին Բարայելը Բարայելի սկիզբն է, իսկ ժամանակակից Բարայելը՝ վախճանը: Հին բառացի Բարայելը նախապատկերում էր Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ ժողովրդին՝ վերջին ժամանակի՝ 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրերնքը: Քրիստոսի առաջին գալստից առաջ «ներկա ճշմարտությունը» անտեսանելի էր հրեաների համար, որովհետև նրանք կույր էին (Լաոդիկեական)՝ իրենց սովորություններից և ավանդություններից ունեցած կախվածության պատճառով:

«Մենք ցանկանում ենք հասկանալ այն ժամանակը, որում ապրում ենք: Մենք այն նույնիսկ կիսով չափ չենք հասկանում: Մենք այն նույնիսկ կիսով չափ չենք ընկալում: Սիրտս դողում է իմ ներսում, երբ խորհում եմ, թե ինչպիսի թշնամու պիտի հանդիպենք, և որքան վատ ենք պատրաստված նրան հանդիպելու համար: Բարայելի որդիների փորձությունները և նրանց վերաբերմունքը Քրիստոսի առաջին գալուստից անմիջապես առաջ բազմիցս ներկայացվել են իմ առաջ՝ լուսաբանելու Աստծո ժողովրդի դիրքը նրանց փորձառության մեջ Քրիստոսի երկրորդ գալուստից առաջ,—թե ինչպես թշնամին ամեն մի առիթ փնտրում էր՝ իր տիրապետությունը հաստատելու հրեաների մտքերի վրա, և այսօր նա ձգտում է կուրացնել Աստծո ծառաների միտքը, որպեսզի նրանք չկարողանան զանազանել թանկագին ճշմարտությունը»: Selected Messages, գիրք 2, 406.

Մեր հաջորդ հղման համաձայն՝ հրեաները կորցրել էին «Աստծո նախնական ճշմարտությունը» տեսադաշտից, և հրեաների համար այդ նախնական ճշմարտությունը Եգիպտոսից ազատագրման պատմությունն էր: Այդ ազատագրման պատմությունը նրանց նախնական ճշմարտությունն էր, այն ճշմարտությունը, որը նրանց հրահանգված էր ուսուցանել իրենց զավակներին իրենց սերունդների ընթացքում: Նրանք ձախողվեցին, ինչպես նաև աղվենտիզմը: Կուրացած հրեաներին ճշմարտությունը ներկայացնելու համար Հիսուսը ճշմարտությունը դրեց մի շրջանակի մեջ:

«Փրկչի օրերում հրեաներն այնքան էին ճշմարտության թանկագին գոհարները ծածկել ավանդության և առասպելի աղբով, որ անհնար էր տարբերել ճշմարիտը կեղծից: Փրկիչը եկավ՝ հեռացնելու սնահավատության և երկար փայփայված մոլորությունների աղբը, և Աստծո խոսքի գոհարները հաստատելու ճշմարտության շրջանակի մեջ: Ի՞նչ կանի Փրկիչը, եթե այժմ մեզ մոտ գա, ինչպես եկավ հրեաների մոտ: Նա պիտի կատարեր միանման գործ՝ հեռացնելով ավանդության և ծիսակատարության աղբը: Հրեաները մեծապես խռովվեցին, երբ Նա այս գործն արեց: Նրանք կորցրել էին Աստծո սկզբնական ճշմարտությունը տեսադաշտից,

բայց Քրիստոսը այն կրկին նրանց առջև դրեց: Մեր գործն է ազատել Աստծո թանկագին ճշմարտությունները սնահավատությունից և մոլորությունից»:

«Փառավոր ճշմարտությունները թաղված էին տեսադաշտից դուրս և մոլորության ու սնահավատության պատճառով զրկվել էին իրենց փայլից և գրավչությունից: Հիսուսը բացահայտում է Աստծո լույսը և ամբողջ իր աստվածային փառքով ի հայտ է բերում ճշմարտության գեղեցիկ ճառագայթումը: Ազնիվ մարդկանց մտքերը լցվում են հիացմունքով: Նրանց սրտերը սուրբ սիրո զգացումներով ձգտում են դեպի Նա, ով ի հայտ բերեց ճշմարտության գոհարները և դրանք ներկայացրեց նրանց հասկացողությանը:»

«Հրեաները ճշմարտության մի որոշ մասը հասկանում էին և Աստծո խոսքի մի մասը ուսուցանում էին, բայց չէին ըմբռնում Աստծո օրենքի համապարփակ էությունը: Քրիստոսը մաքրեց ավանդության աղբը և բացահայտեց Աստծո նպատակների իսկական միջուկն ու սիրտը: Երբ Նա այդ արեց, նրանք անգուսպ կերպով կատաղեցին: Նրանք մի քաղաքից մյուսը կեղծ լուրեր էին տարածում, թե Քրիստոսը քանդում է Աստծո գործը: Սակայն մինչ Հիսուսը վերացնում էր հին ձևերը, Նա վերահաստատում էր հին ճշմարտությունները՝ դրանք դնելով ճշմարտության շրջանակի մեջ: Նա դրանք համապատասխանեցրեց և միավորեց իրար հետ՝ կազմելով ճշմարտության ամբողջական ու համաչափ մի համակարգ: Ահա սա՝ էր այն գործը, որ կատարեց մեր Փրկիչը. և այժմ ի՞նչ պիտի անենք մենք: Մի՞թե չպիտի գործենք Քրիստոսի հետ ներդաշնակությամբ: Մի՞թե պիտի առաջնորդվենք լսած-լսածներով: Մի՞թե պիտի թույլ տանք, որ մեր սեփական պատկերացումները մեզանից ծածկեն Աստծո լույսը: Մենք պետք է ուշադիր կարդանք, ըմբռնումով լսենք և նաև ուրիշներին ուսուցանենք այն բաները, որ սովորել ենք: Մենք պետք է մշտապես քաղց զգանք կյանքի հացի հանդեպ, մշտապես որոնենք կենդանի ջուրը և Լիբանանի ձյունը, որպեսզի կարողանանք ժողովրդին առաջնորդել դեպի ճշմարտության Աղբյուրի կենդանի, զովացնող ջրերը»: Review and Herald, June 4, 1889.

Իր առաջին գալուստի ժամանակ Հիսուսը «վերահաստատեց հին ճշմարտությունները՝ դրանք դնելով ճշմարտության շրջանակի մեջ: Նա դրանք համադրեց և միավորեց իրար հետ՝ կազմելով ճշմարտության ամբողջական և համաչափ համակարգ»: Հիսուսը գործածեց հին Իսրայելի սկզբնական պատմությունը՝ հին ճշմարտությունները վերահաստատելու համար, և դա արեց՝ համադրելով այդ ճշմարտությունները (ըստ թեմայի) և միավորելով դրանք իրար հետ (զուգահեռաբար, տող առ տող): Նա այդպես արեց այն նպատակով, որ ազատի հրեաներին այն սովորություններից և ավանդություններից, որոնք կուրացրել էին նրանց: Այդ պատմությունը բառացի Իսրայելի վերջի պատմությունն էր:

Աղվենտիզմը կրկնում է հին Իսրայելի վախճանի պատմությունը, և այն ճշմարտությունը տեղադրելու կառուցվածքը, որպեսզի վերացվի ավանդության ու սովորության լաոդիկեական կուրությունը, այժմ իրականացվում է այնպես, ինչպես այն ժամանակ, երբ Քրիստոսը հաղորդակցվում էր հրեաների հետ: «Հին ճշմարտությունները» պետք է տեղադրվեն ճշմարտության «կառուցվածքի» մեջ,

որպեսզի մարգարեական գծերը միավորվեն այլ մարգարեական գծերի հետ՝ «տող առ տող» գուգահեռաբար, այն նպատակի համար, որ հնարավոր լինի ազատել մի լատիկեցու իր կուրությունից: Քրիստոսը մեր օրինակն է ամեն ինչում:

Աստվածաշնչում կան ճշմարտություններ, որոնք բնորոշվում են որպես վարդապետություն, և «կան շատ հրաշալի ճշմարտություններ», սակայն կա նաև «ներկա ճշմարտություն», որը «փորձություն է» այն «սերնդի» ժողովրդի համար, որ ապրում է այն ժամանակ, երբ այդ ճշմարտությունը հայտնվում է: Մարգարեապես դա տեղի է ունենում ադվենտիզմի չորրորդ սերնդում, և «ներկա ճշմարտությունը», «որը փորձություն է այս սերնդի համար», փորձություն չէր ադվենտիզմի վաղ սերունդների համար:

«Սուրբ Գրություններում կան որոշ բաներ, որոնք դժվար են հասկացվելու համար, և որոնք, ըստ Պետրոսի խոսքի, անգետներն ու անհաստատները խեղաթյուրում են իրենց իսկ կործանման համար: Այս կյանքում մենք գուցե չկարողանանք բացատրել Սուրբ Գրքի յուրաքանչյուր հատվածի իմաստը, սակայն գործնական ճշմարտության ոչ մի կենսական կետ մշուշապատված չի լինի խորհրդավորությամբ: Երբ գա ժամանակը, Աստծո նախախնամությամբ, որ աշխարհը փորձության ենթարկվի այդ ժամանակի համար տրված ճշմարտությամբ, մարդկանց միտքը Նրա Հոգով կշարժվի՝ քննելու Սուրբ Գրքերը, նույնիսկ ծոմապահությամբ և աղոթքով, մինչև որ օղակ առ օղակ ամեն բան քննվի և միավորվի կատարյալ շղթայի մեջ: Ամեն մի փաստ, որ անմիջապես վերաբերում է հոգիների փրկությանը, այնքան հստակ կդառնա, որ ոչ ոք կարիք չի ունենա մոլորվելու կամ խավարի մեջ ընթանալու»:

«Մինչ մենք հետևել ենք մարգարեության շղթային, մեր ժամանակի համար հայտնված ճշմարտությունը հստակորեն տեսնվել և բացատրվել է: Մենք պատասխանատու ենք այն արտոնությունների համար, որոնցից օգտվում ենք, և այն լույսի համար, որ շողում է մեր ճանապարհի վրա: Նրանք, ովքեր ապրել են անցյալ սերունդներում, պատասխանատու էին այն լույսի համար, որ թույլատրված էր շողալ իրենց վրա: Նրանց միտքը զբաղված էր Սուրբ Գրքի տարբեր կետերով, որոնք փորձության էին ենթարկում նրանց: Բայց նրանք չէին հասկանում այն ճշմարտությունները, որոնք մենք հասկանում ենք: Նրանք պատասխանատու չէին այն լույսի համար, որը չունեին: Նրանք ունեին Աստվածաշունչը, ինչպես մենք. սակայն հատուկ ճշմարտության բացահայտման ժամանակը՝ կապված այս երկրի պատմության եզրափակիչ տեսարանների հետ, այն վերջին սերունդների օրերին է, որ պիտի ապրեն երկրի վրա:»

«Հատուկ ճշմարտություններ են համապատասխանեցվել սերունդների այն պայմաններին, որոնց մեջ նրանք գոյություն են ունեցել: Ներկա ճշմարտությունը, որը փորձություն է այս սերնդի ժողովրդի համար, փորձություն չէր վաղ անցյալում ապրած սերունդների ժողովրդի համար: Եթե այն լույսը, որն այժմ շողում է մեզ վրա չորրորդ պատվիրանի շաբաթի վերաբերյալ, տրված լիներ անցյալի սերունդներին, Աստված նրանց պատասխանատու կհամարեր այդ լույսի համար»:

Վկայություններ, հատոր երկրորդ, 692, 693:

Նրանց համար, ովքեր գուցե ցանկանան ժխտել, թե աղվենտիզմի պատմության մեջ չորս սերունդներ կան, ես ձեզ կհղեմ Ամբակումի տախտակներին: Այս փաստը հասկանալու մի շատ պարզ եղանակն այն է, որ «Լատդիկիա» անունը նշանակում է դատված ժողովուրդ: Աղվենտիզմի սկիզբը հռչակեց դատաստանի բացվելը, իսկ աղվենտիզմի վերջը հռչակում է դատաստանի փակվելը: Դատաստանի փակվելը տեղի է ունենում երրորդ և չորրորդ սերունդների ընթացքում:

Դու քեզ համար կուռք չպիտի շինես, ոչ էլ որևէ նմանություն այն ամենի, ինչ վերնում՝ երկնքում է, կամ ներքնում՝ երկրի վրա է, կամ երկրի տակից՝ ջրերի մեջ է. դրանց չպիտի երկրպագես և չպիտի ծառայես դրանց, որովհետև ես՝ Տերս, քո Աստվածը, նախանձոտ Աստված եմ, որ հայրերի անօրենությունը հատուցանում եմ որդիներին՝ ինձ ատողների վրա, մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդը, և ողորմություն եմ անում հազարավորներին, որոնք սիրում են ինձ և պահում են իմ պատվիրանները: Ելք 20:4–6.

Դատաստանի ավարտին Լատդիկեան աղվենտիզմի վերջին սերունդը (դատված ժողովուրդը) պիտի դատվի և Տիրոջ բերանից դուրս պիտի թքվի, ինչպես հին Իսրայելը՝ Երուսաղեմի կործանման ժամանակ: Աստվածաշնչյան վարդապետությունները ճշմարտություններ են, և կան նաև փորձող ճշմարտություններ, ապա կան ներկա ճշմարտություններ: Ներկա ճշմարտությունը միշտ փորձող ճշմարտություն է, սակայն այն հատկապես առանձնացնում է այնպիսի փորձող ճշմարտություն, որ հատուկ նախատեսված է ներկայումս ապրող սերնդի համար: Սակայն իրականությունն առավել հավանական է այն, որ Աստծո խոսքից ցանկացած ճշմարտություն, որը մենք ընտրում ենք մերժել, հենց նոր դարձավ փորձող ճշմարտություն, որի փորձությունը մենք հենց նոր ձախողեցինք:

Հիսուսը Աստծո Խոսքն է, և Նա է ճշմարտությունը: Նա Պիղատոսին հայտնեց, որ այն պատճառը, որի համար Ինքը «եկավ» «աշխարհ», այն էր, որպեսզի «վկայություն տա ճշմարտությանը», և որ ամեն ոք, ով լսեց Նրա ձայնը, «ճշմարտությունից է»:
«Ճշմարտություն» բառը, որի մասին խոսեցին Պիղատոսն ու Հիսուսը, գալիս է եբրայերեն մի բառից, որ թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն» և Հին Կտակարանում հանդիպում է հարյուր քսանյոթ անգամ: Այդ եբրայերեն բառը (H571) անգլերենում թարգմանվում է զանազան բառերով, սակայն Հին Կտակարանում իննսուներկու անգամ թարգմանված է որպես «ճշմարտություն»: Այն այնպիսի բառերից է, որ խորապես հզոր է՝ բազմաթիվ մակարդակներում:

Հին Կտակարանում «ճշմարտություն» թարգմանված բառը բաղկացած է երեք եբրայերեն տառերից, և եբրայերենում տառերն ունեն իրենց սեփական նշանակությունը, ուստի տառերից կազմված բառը միահյուսում է յուրաքանչյուր տառի համակցված իմաստները՝ արտահայտելու համար այդ բառի լիակատար իմաստը: «Ճշմարտություն» բառը կազմված է երեք եբրայերեն տառերից՝ եբրայական այբուբենի առաջին տառից, մի տառից, որը գտնվում է մեջտեղում, և եբրայական այբուբենի վերջին տառից: Հին Կտակարանում «ճշմարտությունը» ներկայացված է այբուբենի առաջին և վերջին տառերով՝ մեջտեղում գտնվող մի տառով:

Սա աստվածաշնչյան «առաջին հիշատակման կանոնի» սահմանումն է: Որևէ թեմա առաջին անգամ ներկայացվելիս այդ հիշատակությունն է բառի համար ամենանշանակալից հղումը, որը սերմ է և պարունակում է ամբողջ պատմությունը ծնելու համար անհրաժեշտ ամբողջ ԴՆԹ-ն: «Առաջին հիշատակման կանոնի» մեջ երկրորդ ամենակարևոր հղումը վերջին հղումն է, որովհետև հենց այնտեղ են սկզբի և ավարտի միջև ծագող բոլոր պատմությունները միմյանց կապվում: «Հայտնության մեջ Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում», և Հայտնությունը Աստվածաշնչի վերջին գիրքն է:

Մեր դիտարկած եբրայերեն «ճշմարտություն» բառը սկսվում է «Ալեֆ» տառով, տասներեքերորդ տառը «Մեմ»-ն է, իսկ քսաներկուերորդ և վերջին տառը՝ «Տավ»-ը: Իհարկե, այս տառերի սահմանումների մեջ կան տարբեր նրբերանգներ՝ կախված այն լեզվաբանից, որին դիմում եք սահմանման համար, սակայն ընդհանուր սահմանումները շատ ուսանելի են:

Ա (Ալեֆ). Եբրայական այբուբենի առաջին տառն է, և այն հաճախ ասոցացվում է միասնության հետ և ներկայացնում է Աստվածային ու հավիտենականը՝ խորհրդանշելով Աստծու և արարչագործության միջև եղած կապը:

Ռ (Mem). Եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառն է և հաճախ ասոցացվում է ջրի հետ:

Ռ (Տավ). Եբրայական այբուբենի վերջին տառն է և կրում է «նշան» կամ «կնիք» իմաստը: Այն հաճախ առնչվում է ավարտի կամ արարչագործության «կնիքի» գաղափարի հետ: Հին եբրայերենում Տավ տառն ուներ խաչի ձև:

Եբրայերեն այն բառը, որը թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն» և որը մենք այժմ դիտարկում ենք, կազմված է երեք տառերից, որոնք միասին ներկայացնում են հավիտենական ավետարանը: Ի՞նչ: Սա հեշտությամբ ճանաչելի է, եթե հասկանում եք, որ երեք հրեշտակների պատգամները հավիտենական ավետարանն են: Սա ճանաչելի է, որովհետև այս երեք տառերի նշանակությունները ներկայացնում են երեք հրեշտակների պատգամը:

Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակը նույնացնում է հավիտենական ավետարանը, ապա ողջ աշխարհին ասում է՝ «վախեցե՛ք Աստծուց» և փառավորե՛ք Նրան՝ պաշտելով Արարչին: Այդ երեք տառերից առաջինի՝ (Aleph) սահմանումն է՝ «Աստվածային, Հավիտենական Աստվածը, և որպես մարդկության Արարիչ՝ այն Աստվածը, որին մարդիկ պետք է ակնածանքով վախենան և պաշտեն»:

Ալեֆը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամը:

Երկրորդ հրեշտակի պատգամը մարդկանց կոչ է անում դուրս գալ Բաբելոնից, նշանավորում է այն ժամանակը, երբ Սուրբ Հոգին հեղվում է, և բացահայտում է Բաբելոնի ապստամբությունը: (Mem)-ի սահմանումը կապված է ջրի հետ (Հոգու հեղման խորհրդանիշը), և այն այբուբենի տասներեքերորդ տառն է, իսկ տասներեք թիվը ապստամբության խորհրդանիշ է, այսպիսով նույնացնելով Բաբելոնը: Mem-ը

ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի պատգամը:

Երրորդ հրեշտակը մարդկանց նախազգուշացնում է գազանի նշանը չընդունելու մասին, նույնականացնում է երկրպագուների երկու դասերը և Աստծո բարկությունը: (Tav)-ի սահմանումն այն է, որ այն ներկայացնում է «նշան» (գազանի նշանը), այն ներկայացնում է արարչագործության կնիքը (Աստծո կնիքը): Տառն ինքնին խաչի ձև ունի: Tav-ը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամը:

«Ի՞նչ է կենդանի Աստծո կնիքը, որ դրվում է Նրա ժողովրդի ճակատներին: Դա մի նշան է, որ հրեշտակները, բայց ոչ մարդկային աչքերը, կարող են կարդալ. որովհետև կործանող հրեշտակը պետք է տեսնի այս փրկագնման նշանը: Իմաստուն միտքը տեսել է Գողգոթայի խաչի նշանը Տիրոջ որդեգրված որդիների և դուստրերի վրա: Աստծո օրենքի խախտման մեղքը վերացված է: Նրանք հագել են հարսանյաց զգեստը և հնազանդ ու հավատարիմ են Աստծո բոլոր պատվիրաններին:»

«Տերը չի արդարացնի նրանց, ովքեր ճանաչում են ճշմարտությունը, եթե խոսքով և գործով չեն հնազանդվում Նրա պատվիրաններին»: Maranatha, 243.

Եբրայերեն «ճշմարտություն» թարգմանված բառը կազմված է երեք տառերից, որոնցից յուրաքանչյուրը ունի իր առանձնահատուկ սահմանումը: Այդ երեք սահմանումները նաև երեք հրեշտակների լուրերի սահմանումներն են: Դրանք նաև առաջին հրեշտակի լուրի սահմանումներն են, որովհետև առաջին հրեշտակի լուրը Ադվենտիզմի սկզբում եղած լուրն էր, իսկ երրորդ հրեշտակի լուրը Ադվենտիզմի վերջում եղած լուրն է: Քանի որ Հիսուսը վերջը պատկերավորում է սկզբով, առաջին հրեշտակը կրում է երրորդ հրեշտակի լուրի բոլոր մարգարեական նշանաբարերը: Այսպիսով, եբրայական այդ երեք տառերի սահմանումները դառնում են ոչ միայն երրորդ հրեշտակի լուրի խորհրդանիշներ, այլև առաջին հրեշտակի լուրի խորհրդանիշներ:

Հայտնության մեջ Հովհաննեսին ասվեց գրել այն բաները, որ այն ժամանակ կային, և այդպես վարվելով՝ նա միաժամանակ պիտի գրեր նաև այն բաները, որ ապագայում պիտի լինեին: Նա արձանագրեց սկիզբը՝ վախճանը լուսաբանելու համար: Աներկբա կերպով Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներին տեղեկացվել է ուսումնասիրել և հռչակել միլլերիտների պատգամը, որը առաջին հրեշտակի պատգամն է: Ուսումնասիրելով և հռչակելով այդ ճշմարտությունները և այդ պատմությունը՝ մենք պիտի հռչակենք երրորդ հրեշտակի պատգամը և կրկենք առաջին հրեշտակի պատմությունը:

«Աստված մեզ նոր պատգամ չի տալիս: Մենք պետք է հռչակենք այն պատգամը, որը 1843 և 1844 թվականներին մեզ դուրս բերեց մյուս եկեղեցիներից»: Review and Herald, January 19, 1905.

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է դարձվեն ազդեցիկ, որովհետև կան շատ մարդիկ, որ կորցրել են իրենց ուղղությունը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին»: Manuscript Releases, h. 21, 437.

«Այժմ պետք է ուսումնասիրվեն և հռչակվեն այն ճշմարտությունները, որոնք մենք ընդունեցինք 1841, 1842, 1843 և 1844 թվականներին»: Manuscript Releases, հատոր 15, 371:

«Զգուշացումը տրվել է. չի կարելի թույլ տալ, որ ներս մտնի որևէ բան, որը կխաթարի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցել ենք այն ժամանակից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես այս լուրի մեջ էի, և այդ ժամանակից ի վեր կանգնած եմ եղել աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը հեռացնել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, մինչ օրեցօր փնտրում էինք Տիրոջը ջերմեռանդ աղոթքով՝ լույս որոնելով: Մի թե կարծում եք, թե ես կարող եմ հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պիտի լինի ինչպես Դարերի Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակից ի վեր, երբ տրվեց»: Review and Herald, April 14, 1903.

Առաջին հրեշտակի պատգամը և այն պատմությունը, որի ընթացքում այդ պատգամը ներկայացվեց, զուգահեռվում են և պատկերում մեր ներկա պատմությունը՝ մարգարեական որոշ վերապահումներով: Այդ երկու պատմություններն էլ ներկայացված են նաև այն երեք տառերով, որոնք Աստվածային լեզվաբանը գործածեց՝ «ճշմարտություն» բառը կազմելու համար: Եվ այդ «ճշմարտություն» բառը ներկայացնում է հավիտենական ավետարանը:

Ադվենտիզմի սկզբնավորման ժամանակաշրջանում միլլերականների պատմությունը, որ ներկայացնում է առաջին հրեշտակին, և Ադվենտիզմի ավարտին վերաբերող այն պատմությունը, որ ներկայացված է երրորդ հրեշտակով, զուգահեռ պատմություններ են, սակայն դրանք պարունակում են որոշ տարբերություններ:

Առաջին հրեշտակը հռչակում է դատաստանի բացումը, իսկ երրորդ հրեշտակը հռչակում է դատաստանի ավարտը: Մարգարեական կառուցվածքը, որի վրա ծավալվեց ադվենտիզմի պատմությունը, նույնական է թե՛ իր սկզբնական, թե՛ իր ավարտական պատմության մեջ: Կարելի է ցույց տալ, որ երկու ծայրերում էլ պատմության մեջ դրանց հայտնվելուն զուգընթաց գործադրվում են երեք հրեշտակների երեք քայլերը: Եվ այդ երեք հրեշտակները նաև նույնացվում են այդ երեք տառերի հետ: Հետևաբար, ադվենտիզմի երկու ծայրերում մարգարեական իրադարձությունների հաջորդականությունը հիմնված է երեք հրեշտակների երեք քայլերի վրա, որոնք հանգրվաններ են և ներկայացված են նաև այն երեք եբրայական տառերով, որոնք կազմում են «ճշմարտություն» բառը:

Ալֆան Ադվենտիզմի սկիզբն է, Օմեգան՝ Ադվենտիզմի վերջը, իսկ մեջտեղի տառը, լինելով տասներեքերորդ տառը, այդպիսով նույնացնում է Ադվենտիզմի ապստամբությունը նրա սկզբից մինչև նրա վերջը:

Մեզ հրահանգված է, թե որտեղ է Աստծո ճանապարհը.

Աստված, Քո ճանապարհը սրբաբանում է. ո՞վ է այնքան մեծ Աստված, ինչպես մեր Աստվածը: Սաղմոսներ 77:13:

Սրբաբանում մենք գտնում ենք, որ Աստծո ճանապարհը նույն երեք քայլերն են, ինչ երեք հրեշտակների պատգամները: Գավթում Աստծուց վախենալը մարդուն մղում է ընծա մատուցելու և արդարացում ստանալու: Սուրբ տեղում սրբացումը ներկայացված է աղոթքի կյանքով, որ ներկայացվում է խնկի սեղանով, ուսումնասիրության կյանքով, որ ներկայացվում է առաջադրության հացերի սեղանով, և ծառայության կյանքով, որ ներկայացվում է աշտանակներով: Սրբության Սուրբը ներկայացնում է դատաստանը: Երբ մենք ունենում ենք Աստծուց վախը, ինչպես ներկայացված է առաջին հրեշտակի պատգամում, մենք արդարացում ենք որոնում խաչի ստորոտում՝ գավթում: Երբ արդարացված ենք (արդար արված), մենք քայլում ենք սրբացված կյանքի նորության մեջ (սրբության մեջ աճ)՝ ինչպես ներկայացված է սուրբ տեղով: Սուրբ տեղը ներկայացնում է քրիստոնյայի գործը, ինչպես այն իրականացվեց միլլերիտների կողմից երկրորդ հրեշտակի պատգամի ընթացքում՝ Կեսգիշերյան աղաղակի ուղեկցությամբ: Արդարացված և սրբացված լինելով՝ մենք պատրաստվում ենք դատաստանին, որ ներկայացված է Սրբության Սրբով: Սրբաբանի երեք քայլեր, որոնք, ի թիվս այլ բաների, ներկայացնում են երեք աստվածաբանական եզրեր՝ արդարացում, սրբացում և փառավորում, և նաև ներկայացնում են երեք հրեշտակների պատգամները, և, իհարկե, նաև ներկայացնում են առաջին հրեշտակի պատգամը, և, իհարկե, նաև ներկայացնում են այն երեք տառերը, որոնք գործածվում են «ճշմարտություն» բառը կազմելու համար:

Սրբաբանի գավթում նույնպես գտնում ենք բոլոր երեք քայլերը: Սրբաբանի առաջին քայլը պետք է պատկերավորի սրբաբանի վերջին քայլը, ինչպես որ առաջին հրեշտակը զուգահեռ է երրորդ հրեշտակին: Գավթի առաջին քայլը ընծայի մոթթումն է, որը ներկայացնում է արդարացումը: Երկրորդ քայլը լվացարանն է, որտեղ ճարպը (մեղքը) հեռացվում է, և ընծան մաքրվում է նախքան վերջին քայլերը: Լվացարանի ջուրը երկրորդ քայլի բնորոշ հատկանիշն է: Երրորդ քայլը բուն ողջակեզ ընծան է, որը նախատիպորեն ցույց էր տալիս խաչի վրա գտնվող Քրիստոսին, որտեղ դատաստանն իրականացվեց: Նույն երեք քայլերը կան նաև սրբաբանի առաջին քայլում, ինչպես որ նույն երեք քայլերը կան առաջին հրեշտակի լուրում: Ալֆայի և օմեգայի սկզբունքը սրբաբանի մեջ է, ինչպես որ այն երեք հրեշտակների լուրերի մեջ է, ինչպես որ այն «ճշմարտություն» բառը կազմող տառերի մեջ է:

2300-ամյա մարգարեությունն ունի նույնական կառուցվածք: Մարգարեությունը սկսվեց երեք հրամանագրերով և ավարտվեց երրորդ հրեշտակի պատգամի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Մարգարեությունը ներկայացնում է հինգ մարգարեական գծեր, և 2300-ամյա մարգարեության սկզբնական պատմությունը ներկայացնում է այդ հինգ մարգարեություններից յուրաքանչյուրի ավարտական պատմությունը: Ամբողջական 2300-ամյա մարգարեության սկիզբն ու ավարտը ունեն երեք հրամանագիր, և այն ավարտվում է երեք պատգամներով:

Մարգարեության սկիզբը մ.թ.ա. 457 թվականին տեղի ունեցավ նեղ ժամանակներում և հնարավորություն տվեց հրեաներին վերադառնալու ու վերակառուցելու տաճարն ու քաղաքը: Կանխասության համաձայն՝ մ.թ.ա. 457 թվականին սկսված գործը 49 տարի

անց ավարտվեց նեղ ժամանակներում: Քառասունինը տարիների սկիզբը պատկերում է քառասունինը տարիների ավարտը:

Ք.ա. 457 թվականը նշանավորում է այն մարգարեության սկիզբը, որը մատնանշում է Քրիստոսի օծումը Նրա մկրտության ժամանակ: Նրա օծումը նշանավորեց Նրա աշխատանքի սկիզբը՝ մի ժողովուրդ հավաքելու, որպեսզի նրանք լինեն Նոր, և ոչ թե Հին Երուսաղեմի քաղաքացիներ, ճիշտ ինչպես հին Իսրայելը հավաքվեց Ք.ա. 457 թվականին՝ բառացի Երուսաղեմը վերակառուցելու համար:

Ք.ա. 457 թվականը նաև նշանավորում է այն մարգարեության սկիզբը, որը ցույց է տալիս, թե երբ պիտի Քրիստոսը խաչվեր: Քույր Ուայթը խաչի պատմությունը գուգահեռում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափության հետ, և նա նաև Կարմիր ծովի անցման պատմությունը գուգահեռում է Մեծ Հիասթափության հետ: Ք.ա. 457 թվականին տեղի ունեցավ մի հիասթափություն, որը նախատիպում էր Կարմիր ծովի մոտ երբայեցիների հիասթափությունը, ադվենտիստների Մեծ Հիասթափությունը, աշակերտների հիասթափությունը խաչի մոտ, և Եզրայի հիասթափությունը Ք.ա. 457 թվականին:

«Եզրասը սպասում էր, որ մեծաթիվ մարդիկ կվերադառնան Երուսաղեմ, սակայն կանչին արձագանքողների թիվը հիասթափեցնող չափով փոքր էր: Շատերը, որոնք տներ ու հողեր էին ձեռք բերել, ոչ մի ցանկություն չունեին զոհաբերելու այդ ունեցվածքը: Նրանք սիրում էին դյուրությունն ու հարմարավետությունը և լիովին գոհ էին այնտեղ մնալուց: Նրանց օրինակը խոչընդոտ դարձավ ուրիշների համար, որոնք այլապես գուցե կընտրեին իրենց բաժինը գցել նրանց հետ, ովքեր հավատքով առաջ էին ընթանում»: Մարգարեներ և թագավորներ, 612:

Ք.ա. 457 թվականը նաև նշանավորում է այն մարգարեության սկիզբը, որը ցույց է տալիս, թե երբ հին Իսրայելը պիտի ամուսնալուծվեր Աստծուց, և ավետարանը պիտի տարվեր հեթանոսների մոտ՝ նշանավորելով 490 տարվա հատուկ փորձաշրջանի ավարտը, հատկապես հին Իսրայելի համար: Ուստի Ք.ա. 457 թվականը նշանավորում է նրանց փորձաշրջանի սկիզբը, իսկ Ք.հ. 34 թվականը՝ նրանց փորձաշրջանի ավարտը՝ նախատիպելով, որ ադվենտիզմի փորձաշրջանը սկսվեց 1844 թվականին և ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով:

2300-ամյա մարգարեության մեջ կան ժամանակի վերաբերյալ ևս մի քանի ներքին մարգարեություններ, սակայն դրանք բոլորն էլ կրում են Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը: Նրանց սկիզբները պատկերում են նրանց վախճանները:

Կարևոր է նշել, որ հին Իսրայելը դարձվեց Աստծո օրենքի պահապանը, իսկ նոր Իսրայելը դարձվեց ոչ միայն Նրա օրենքի, այլև Նրա մարգարեությունների պահապանը: Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ հին Իսրայելի հետ, նրանց հանձնեց Տասր Պատվիրանների պահպանումը՝ ինչպես գրված էին քարե երկու տախտակների վրա: Երբ Նա Միլլերական պատմության ընթացքում ուխտի մեջ մտավ նոր Իսրայելի հետ, նրանց հանձնեց Իր մարգարեական խոսքի պահպանումը, ինչպես ներկայացված էր Ամբակումի երկու տախտակների վրա՝ 1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական

քարտեզներով: Հին Իսրայելի սկիզբը պատկերում է նոր Իսրայելի սկիզբը:

«Տերը կանչեց Իր ժողովրդի՝ Իսրայելին, և նրանց առանձնացրեց աշխարհից, որպեսզի նրանց վստահեիր մի սուրբ ավանդ: Նա նրանց Իր օրենքի պահապանները դարձրեց, և նախատեսեց նրանց միջոցով մարդկանց մեջ պահպանել Իր մասին գիտությունը: Նրանց միջոցով երկնքի լույսը պիտի փայլեր երկրի խավար տեղերում, և պիտի լսվեր մի ձայն, որ դիմում էր բոլոր ժողովուրդներին՝ իրենց կռապաշտությունից դառնալու և կենդանի ու ճշմարիտ Աստծուն ծառայելու համար»:

«Եթե եբրայեցիները հավատարիմ լինեին իրենց վստահվածին, նրանք աշխարհում գորություն կդառնային: Աստված նրանց պաշտպանությունը կլիներ, և Նա նրանց կբարձրացներ բոլոր մյուս ազգերից վեր: Նրա գորությունն ու ճշմարտությունը նրանց միջոցով կհայտնվեին, և նրանք, Նրա իմաստուն ու սուրբ իշխանության ներքո կանգնելով, օրինակ կծառայեին այն բանի, թե որքան գերազանց է Նրա կառավարումը կռապաշտության ամեն տեսակ ձևից: Սակայն նրանք չպահեցին Աստծո հետ իրենց ուխտը: Նրանք հետևեցին մյուս ազգերի կռապաշտ սովորություններին, և իրենց Արարչի անունը երկրի վրա գովություն դարձնելու փոխարեն՝ այն արհամարհանքի մատնեցին»:

«Այնուամենայնիվ, Աստծո նպատակը պետք է իրագործվի: Նրա կամքի գիտությունը պետք է տրվի աշխարհին: Աստված ճնշման ձեռքը բերեց Իր ժողովրդի վրա և նրանց որպես գերիներ ցրեց ազգերի մեջ: Նեղության մեջ նրանցից շատերը ապաշխարեցին իրենց հանցանքների համար և փնտրեցին Տիրոջը: Այսպես, հեթանոսների երկրներում ցրված լինելով՝ նրանք տարածեցին ճշմարիտ Աստծո գիտությունը»:

«Այս օրը Աստված Իր եկեղեցին, ինչպես հին Իսրայելին կանչեց, կանչել է՝ երկրի վրա որպես լույս կանգնելու համար: Ճշմարտության հզոր սրով,—առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով,—Նա մի ժողովուրդ է առանձնացրել եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի նրանց բերի Իր հետ սուրբ մերձավորության մեջ: Նա նրանց Իր օրենքի ավանդապահներն է դարձրել և նրանց է վստահել մարգարեության այն մեծ ճշմարտությունները, որոնք վերաբերում են այս ժամանակին: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք ևս սուրբ ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին»:

«Մարգարեությունն ասում է, որ առաջին հրեշտակն իր հռչակումը պիտի աներ «ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի»: Երրորդ հրեշտակի նախազգուշացումը, որը կազմում է այդ նույն եռակի պատգամի մի մասը և այս ժամանակի պատգամն է, ոչ պակաս տարածուն պիտի լինի: Այն դրոշը, որի վրա գրված է՝ «Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը», պիտի բարձրացվի վեր: Առաջին և երկրորդ պատգամների գորությունը պիտի ուժգնանա երրորդում: Այն մարգարեության մեջ ներկայացված է որպես երկնքի մեջտեղով թռչող հրեշտակի կողմից բարձր ձայնով հռչակվող, և այն պիտի գրավի աշխարհի ուշադրությունը»:

«Մահկանացուներին երբևէ ուղղված ամենասարսափելի սպառնալիքը պարունակված է երրորդ հրեշտակի պատգամում: Անշուշտ, դա պետք է լինի մի սարսափելի մեղք, որը Աստծո բարկությունն է իջեցնում՝ ողորմությունից անմասն: Սակայն մարդիկ այս կարևոր հարցի վերաբերյալ խավարի մեջ չեն թողնվում. գազանի և նրա պատկերի երկրպագության դեմ նախագգուշացումը պետք է տրվի աշխարհին՝ նախքան Աստծո դատաստանների այցելելը, որպեսզի բոլորը իմանան, թե ինչու են այդ դատաստանները թափվում, և հնարավորություն ունենան խուսափելու»: Signs of the Times, January 25, 1910.

Երկու տախտակների պատրաստումը՝ ի կատարումն Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի, մի շարք մարգարեությունների իրականացումն էր:

Ես կկանգնեմ իմ պահակակետում և կդրվեմ աշտարակի վրա, և կհսկեմ՝ տեսնելու, թե Նա ինչ պիտի ասի ինձ, և ես ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի ը տեսիլքը և այն պարզորոշ դի՛ր տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազելով կարդա այն: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին այն պիտի խոսի և սուտ չի լինի. թեև ուշանա, սպասի ը նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա»:

Ահա, նրա անձը, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ. բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Ամբակում 2:1–4:

1843 թվականի առաջամարտիկների աղյուսակի և 1850 թվականի առաջամարտիկների աղյուսակի կազմումն էլ մարգարեության կատարումն էր: Ամբակումի աղյուսակների ուսումնասիրությունը դրա համար առատ վկայություն է տալիս: Սակայն Ամբակումի գրքի այդ հատվածը կարևոր ներդրում է բերում մեր քննարկման այս հարցում:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպիսին Նա էր ցանկանում. որ Նրա ձեռքը դրանցից ոմանց մեջ եղած մի սխալի վրա էր և այն ծածկել էր, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74, 75.

1843 թվականից հետո Տերը հրահանգեց կազմել մեկ այլ աղյուսակ, սակայն առաջինը (1843) աղյուսակը չպետք է փոփոխվեր, բացառությամբ ներշնչմամբ:

«Ես տեսա, որ ճշմարտությունը պետք է հստակորեն ներկայացվի տախտակների վրա, որ երկիրը և նրա ամբողջ լիությունը Տիրոջն են, և որ անհրաժեշտ միջոցները չպետք է խնայվեն՝ այն հստակ դարձնելու համար: Ես տեսա, որ հին քարտեզը ուղղորդված էր Տիրոջ կողմից, և որ նրա ոչ մի թիվ չպետք է փոփոխվի, բացի ներշնչմամբ: Ես տեսա, որ քարտեզի թվերը այնպիսին էին, ինչպիսին Աստված կամենում էր, որ լինեն, և որ Նրա ձեռքը եղել էր դրա վրա ու ծածկել էր թվերից մի քանիստ եղած մի սխալ, որպեսզի ոչ ոք այն չտեսնի, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվի»: Spalding and Magan, 2.

Եղբայր Նիկոլսի հետ բնակվելիս (ով կազմեց 1850 թվականի աղյուսակը), այն ժամանակ, երբ նա պատրաստում էր աղյուսակը, Քույր Ուայթն ասաց, որ տեսել է 1850

թվականի աղյուսակը Աստվածաշնչում:

«Ես տեսա, որ Աստված եղբայր Նիկոլսի կողմից աղյուսակի հրատարակության մեջ էր: Ես տեսա, որ այս աղյուսակի վերաբերյալ մարգարեություն կա Աստվածաշնչում, և եթե այս աղյուսակը նախատեսված է Աստծու ժողովրդի համար, եթե այն բավարար է մեկի համար, ապա մյուսի համար էլ է, և եթե մեկին անհրաժեշտ էր նոր աղյուսակ՝ ավելի մեծ մասշտաբով նկարված, ապա բոլորին էլ այն նույնքան անհրաժեշտ է»: Manuscript Releases, հատոր 13, 359.

Ամբակումին պատվիրված էր. «Գրի՛ր տեսիլքը և այն պարզ դարձրո՛ւ տախտակների վրա»: Ամբակումի երկու տախտակները խորհրդանշում էին այն ուխտը, որ Աստված կնքեց ադվենտիզմի հետ, երբ նրանց Իր մարգարեությունների պահապանները դարձրեց, ինչպես որ արեց, երբ ուխտի մեջ մտավ հին Իսրայելի հետ և տվեց օրենքի երկու տախտակները, ինչպես նաև օրենքի պահապան լինելու պատասխանատվությունը: Սակայն Ամբակումը առանձնացնում է երկրպագուների երկու դաս՝ այն տախտակների նկատմամբ ունեցած հարաբերությամբ, որոնք պետք է տեսիլքը պարզ դարձնեին: Մի դաս, որի «հոգին գոռոզացել է» և «ուղիղ չէ», և մի այլ դաս, որ բնորոշվում է որպես «արդարը», որ «իր հավատքով պիտի ապրի»:

Ամբակումի համատեքստը ցույց է տալիս, որ նրանք, ովքեր արդարացված են, ապրում են մի հավատքով, որը հիմնված է մարգարեական Խոսքի վրա, ինչպես ներկայացված է երկու տախտակներով, և, հետևաբար, նրանք, ովքեր արդարացված չեն, մերժել են ադվենտիզմի սկիզբները: Այն միտքը, որ ցանկանում եմ արտահայտել, հիմնված է մի հատվածի վրա, որը մենք որոշ ժամանակ առաջ քննեցինք: Այն ասում է.

«Սակայն այնպիսի թեմաները, ինչպիսիք են սրբարանը՝ 2300 օրերի հետ առնչությամբ, Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը, կատարելապես հարմար են բացատրելու անցած Ադվենտ շարժումը, ցույց տալու, թե որն է մեր ներկայիս դիրքը, հաստատելու կասկածողների հավատը և որոշակիություն տալու փառավոր ապագային: Ես հաճախ եմ տեսել, որ հենց սրանք էին գլխավոր թեմաները, որոնց վրա պատգամաբերները պետք է կանգ առնեին»: Early Writings, 63.

Մենք հենց նոր վերանայեցինք այս չորս ճշմարտությունները՝ սրբարանը, 2300 օրերը, Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը: Մենք այս չորս ճշմարտություններն էլ տեղադրեցինք ճշմարտության այն շրջանակի մեջ, որը «կատարյալ կերպով հաշվարկված է՝ բացատրելու անցյալ Ադվենտ շարժումը և ցույց տալու, թե որն է մեր ներկա դիրքը»: Այդ շրջանակը «առաջին հիշատակության կանոնն» է, այն Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունն է, և այն ճշմարտության շրջանակն է, որովհետև «ճշմարտություն» բառը կրում է նույն այդ ստորագրությունը, ինչ բոլոր այն չորս ճշմարտությունները, որոնք բնորոշված են որպես «ներկա ճշմարտություն», և որոնք նախատեսված էին բացատրելու ադվենտիզմի սկիզբը:

Եթե ուրիշ ոչինչ չնշանակի, ապա սա նշանակում է, որ «ճշմարտություն» թարգմանված այն բառը, որը մենք դիտարկում ենք, հավիտենական ավետարանի շրջանակն է, և այն

վերջնական նախագգուշացման լուրի շրջանակն է, և այն երրորդ հրեշտակի լուրի շրջանակն է, և այն Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մեծ մասն է:

Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարներում որպես Հիսուս Քրիստոսի Հայտնություն ներկայացված վերջին նախագգուշացման պատգամը երկրորդ անգամ վկայվում է Հայտնության վերջում: Հայտնության վերջը վկայում է ինչպես Հին Կտակարանի առաջին համարների, այնպես էլ Հին Կտակարանի վերջին համարների մասին: Այդ չորս հղումների միջոցով, գործադրելով մարգարեական գիծը մարգարեական գծի վրա դնելու աստվածային կանոնը, կարելի է եզրակացնել, որ վերջին նախագգուշացման պատգամը վերաբերում է Արարչի հարաբերությանը Իր ստեղծված էակների հետ: Այն վերաբերում է Նրա արարչագործական գործությանը: Այն վերաբերում է նրան, թե ինչպես է Նրա արարչագործական գործությունը հաղորդվում Իր եկեղեցուն: Այն վերաբերում է Աստվածության այն հատկությանը, որը վախճանը նույնացնում է սկզբի հետ: Դա մի պատգամ է, որ հասնում է անմիջապես փորձության ժամանակի ավարտից առաջ, և դեռ ավելին: Երբ դրանք միասին են դիտարկվում, խոսքը Աստծո արարչագործական գործության մասին է: Եվ Նրա արարչագործական գործության առաջին հիշատակումը գտնվում է Ծննդոց առաջին գլխի սկզբում՝ առաջին համարից մինչև երկրորդ գլխի երրորդ համարը:

Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը: Եվ երկիրը անձն ու դատարկ էր, և խավարը տարածված էր անդունդի երեսի վրա: Եվ Աստծո Հոգին շրջում էր ջրերի երեսի վրա:

Եվ Աստված ասաց. «Թող լույս լինի»: Եվ լույս եղավ: Եվ Աստված տեսավ լույսը, որ այն բարի էր, և Աստված բաժանեց լույսը խավարից: Եվ Աստված լույսը կոչեց Ցերեկ, իսկ խավարը կոչեց Գիշեր: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ առաջին օրը:

Եվ Աստված ասաց. «Թող ջրերի մեջ տարածություն լինի, և թող այն ջրերը ջրերից բաժանի»: Եվ Աստված ստեղծեց տարածությունը և տարածության ներքևում եղած ջրերը բաժանեց տարածության վերևում եղած ջրերից. և այդպես եղավ: Եվ Աստված տարածությունը կոչեց Երկինք: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ երկրորդ օրը:

Եվ Աստված ասաց. «Թող երկնքի տակ եղած ջրերը մեկ տեղում հավաքվեն, և ցամաքը երևա»: Եվ այդպես եղավ: Եվ Աստված ցամաքը կոչեց Երկիր, իսկ ջրերի հավաքվածությունը կոչեց Ծովեր: Եվ Աստված տեսավ, որ դա բարի էր: Եվ Աստված ասաց. «Թող երկիրը աճեցնի խոտ, սերմ տվող բույս և պտղատու ծառ, որ իր տեսակի պես պտուղ տա, որի սերմն իր մեջ լինի երկրի վրա»: Եվ այդպես եղավ: Եվ երկիրը աճեցրեց խոտ, սերմ տվող բույս՝ իր տեսակի պես, և ծառ, որ պտուղ էր տալիս, որի սերմն իր մեջ էր՝ իր տեսակի պես: Եվ Աստված տեսավ, որ դա բարի էր: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ երրորդ օրը:

Եվ Աստված ասաց. «Թող լույսեր լինեն երկնքի հաստատության մեջ՝ օրը գիշերից բաժանելու համար, և թող դրանք լինեն նշանների, ժամանակների, օրերի ու տարիների համար. և թող դրանք լինեն լույսեր երկնքի հաստատության մեջ՝ երկրի վրա լույս տալու համար»: Եվ եղավ այդպես: Եվ Աստված ստեղծեց երկու մեծ լուսատուներ՝ մեծ լուսատուն՝ ցերեկը կառավարելու համար, և փոքր լուսատուն՝

գիշերը կառավարելու համար. ստեղծեց նաև աստղերը: Եվ Աստված դրանք դրեց երկնքի հաստատության մեջ՝ երկրի վրա լույս տալու համար, և ցերեկի ու գիշերվա վրա իշխելու, և լույսը խավարից բաժանելու համար. և Աստված տեսավ, որ դա բարի էր: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ չորրորդ օրը:

Եվ Աստված ասաց. «Թող ջրերը առատորեն ծնեն կենդանի շնչով շարժվող արարածներ, և թռչուններ թող թռչեն երկրի վերևում՝ երկնքի տարածության բացության մեջ»: Եվ Աստված արարեց մեծ կետերին, և ամեն մի կենդանի շնչավոր էակ, որ շարժվում է, որին ջրերը առատորեն ծնեցին՝ ըստ իր տեսակի, և ամեն մի թևավոր թռչուն՝ ըստ իր տեսակի. և Աստված տեսավ, որ դա բարի էր: Եվ Աստված օրհնեց նրանց՝ ասելով. «Աճեցե՛ք և բազմացե՛ք, և լցրե՛ք ջրերը ծովերում, և թող թռչունները բազմանան երկրի վրա»: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ հինգերորդ օրը:

Եվ Աստված ասաց. «Թող երկիրը դուրս բերի կենդանի արարածներ՝ ըստ իրենց տեսակի, անասուններ և սողուններ, և երկրի գազաններ՝ ըստ իրենց տեսակի»: Եվ եղավ այդպես: Եվ Աստված ստեղծեց երկրի գազանները՝ ըստ իրենց տեսակի, և անասունները՝ ըստ իրենց տեսակի, և երկրի վրա սողացող ամեն ինչ՝ ըստ իրենց տեսակի. և Աստված տեսավ, որ դա բարի է: Եվ Աստված ասաց. «Մարդ ստեղծենք մեր պատկերով, մեր նմանությամբ, և թող նրանք իշխեն ծովի ձկների վրա, երկնքի թռչունների վրա, անասունների վրա, ամբողջ երկրի վրա, և երկրի վրա սողացող ամեն սողունի վրա»: Եվ Աստված մարդուն ստեղծեց Իր պատկերով. Աստծու պատկերով ստեղծեց նրան. արու և էգ ստեղծեց նրանց: Եվ Աստված օրհնեց նրանց, և Աստված ասաց նրանց. «Աճեցե՛ք և բազմացե՛ք, և լցրե՛ք երկիրը, և տիրեցե՛ք նրան, և իշխեցե՛ք ծովի ձկների վրա, երկնքի թռչունների վրա, և երկրի վրա շարժվող ամեն կենդանի արարածի վրա»: Եվ Աստված ասաց. «Ահա, Ես ձեզ տվեցի ամեն սերմ տվող բույս, որ ամբողջ երկրի երեսին է, և ամեն ծառ, որի վրա պտուղ կա՝ սերմ տվող ծառի պտուղ. ձեզ համար դա պիտի լինի կերակուր: Իսկ երկրի ամեն գազանի, երկնքի ամեն թռչնի, և երկրի վրա սողացող ամեն ինչի համար, որի մեջ կյանք կա, Ես ամեն կանաչ բույս տվեցի իբրև կերակուր»: Եվ եղավ այդպես: Եվ Աստված տեսավ այն ամենը, որ ստեղծել էր, և ահա, այն շատ բարի էր: Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ վեցերորդ օրը: Այսպես կատարվեցին երկինքն ու երկիրը և նրանց ամբողջ գործը: Եվ յոթերորդ օրը Աստված ավարտեց Իր գործը, որ արել էր, և յոթերորդ օրը հանգստացավ Իր ամբողջ գործից, որ արել էր: Եվ Աստված օրհնեց յոթերորդ օրը և սրբագործեց այն, որովհետև այդ օրը հանգստացել էր Իր ամբողջ գործից, որ Աստված ստեղծել և արել էր: Ծննդոց 1:1–2:3.

Նախորդ համարները ներկայացնում են արարչագործության ամբողջ վկայությունը՝ շեշտադրելով, որ Աստծո խոսքը օժտված է արարիչ գործությամբ:

Թող ամբողջ երկիրը վախենա Տիրոջից, թող աշխարհի բոլոր բնակիչները ակնածանքով դղան նրա առաջ. որովհետև նա ասաց, և եղավ, նա հրամայեց, և հաստատվեց: Սաղմոսներ 33:8, 9:

Այն նույն արարիչ գործությունը, որով ստեղծվեց աշխարհը, Քրիստոսի կողմից գործադրվում է մարդկանց վերափոխելու համար:

«Աշխարհները գոյության կանչած ստեղծագործ ուժը Աստծո խոսքի մեջ է: Այս խոսքը գործություն է հաղորդում. այն կյանք է ծնում: Ամեն պատվիրան խոստում է. կամքով ընդունված, հոգու մեջ ընդունված՝ այն իր հետ բերում է Անսահմանի Կյանքը: Այն կերպավորվում է բնությունը և վերստեղծում հոգին Աստծո պատկերի համաձայն:»

Այսպես փոխանցված կյանքը նույն կերպ նաև պահպանվում է: «Մարդը պիտի ապրի ... Աստծու բերանից ելնող յուրաքանչյուր խոսքով» (Մատթեոս 4:4):
Education, 126.

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը շեշտադրում է, թե ինչպես է Աստծո Խոսքը փոխանցվում մարդկանց: Այն գալիս է Հորից՝ Որդուն, Որդուց՝ հրեշտակին, հրեշտակից՝ մարգարեին, որը գրում է այն և ուղարկում եկեղեցիներին: Հաղորդակցության այն ընթացքը, որ ներկայացված է Հայտնության գրքի սկզբում և վերջում, պատկերված է նաև Հակոբի սանդուղքով, որի վրայով հրեշտակները ելնում և իջնում էին: Այն պատկերված է նաև Զաքարիայի երկու ոսկե խողովակներով, որոնք յուրը բերում են սրբարան: Աստծու և մարդու միջև հաղորդակցության ընթացքը աստվածաշնչյան մարգարեության թեմա է, և այն պատգամը, որ ուղարկվում է, պարունակում է այն ստեղծագործ գործությունը, որով ստեղծվեց տիեզերքը: Հայտնության առաջին գլխում ներկայացված հաղորդակցության ընթացքի մեջ պետք է հասկանալ, որ եկեղեցիներին փոխանցված պատգամը պարունակում է այն գործությունը, որ Լավոդիկիացուն կարող է վերափոխել Փիլադելփիացու:

Անկախ նրանից՝ մենք դիտարկում ենք Հին թե՛ Նոր Կտակարանի սկիզբը կամ ավարտը, պատգամը նույնն է: Աստված փոխանցում է վերջին նախագգուշացման պատգամը, և այն պարունակում է Աստծո ստեղծագործ գործությունը, եթե այն լսվի և պահվի նրանց կողմից, ովքեր լսում են: Այն պատգամը, որ իրականացնում է սա, դրված է Ալֆայի և Օմեգայի աստվածային շրջանակի մեջ: Սկիզբը, միջինը և ավարտը: Այն երեք եբրայական տառերը, որոնք միասին կազմում են «ճշմարտություն» բառը, հավիտենական ավետարանն են, և այդ տառերը, դրանց նշանակությունները, և այն բառը, որ դրանք արտադրում են՝ միմյանց հետ միավորվելով, խորհրդանշում են սկզբունքը, ինչպես նաև Նրան, Ով Ալֆան և Օմեգան է: Մա շեշտում է Նրա ստեղծագործ գործությունը: Արարչագործության պատմության վերջին երեք բառերից յուրաքանչյուրը սկսվում է այն երեք տառերով՝ այն հերթականությամբ, որով կազմվում է «ճշմարտություն» բառը:

Արարման պատմության ավարտը կազմող երեք բառերը սկսվում են այն երեք տառերով, որոնք միասին կազմում են «ճշմարտություն» բառը: Համարի վերջին երեք բառերը սկսվում են համապատասխանաբար Ռ (Ալֆ), Ռ (Մեմ) և Ռ (Թավ) տառերով: Այդ երեք բառերը թարգմանվում են որպես «Աստված», «արարեց» և «ստեղծեց»: Այս երեք բառերից յուրաքանչյուրը սկսվում է Ռ (Ալֆ), Ռ (Մեմ) և Ռ (Թավ) տառերով՝ այդ կարգով, ինչն առավել ևս շեշտում է արարչագործության պատումի ամբողջականությունն ու կարգավորվածությունը: Այս օրինաչափությունը հրեական մեկնիչների կողմից նշվել է որպես եբրայերեն բնագրի հետաքրքրական լեզվական

առանձնահատկություն:

Արարչագործության պատմությունը սկսվում է «սկզբում» բառերով և ավարտվում է երեք բառերով, որոնք ներկայացնում են Ալֆան և Օմեգան, սկիզբն ու վախճանը, առաջինն ու վերջինը: Ծննդոցում տրված վկայության մեջ պատկերված ստեղծագործական գործությունը սկսվում և ավարտվում է այդ հրաշալի լեզվաբանի ստորագրությամբ:

Մարգարեն Հովհաննեսը շեշտում էր հենց այն, որ որևէ բանի առաջինը պատկերում է նույն բանի վերջինը, երբ նա, գրելով այն, ինչ այն ժամանակ էր, միաժամանակ գրում էր նաև այն, ինչ պիտի լիներ:

Հին Կտակարանի ավարտին ներկայացված Եղիայի վերջին նախագգուշացման լուրը, Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի և մոտեցող յոթ վերջին պատուհասների համատեքստում, նույն մարգարեական սկզբունքն է ճանաչեցնում:

«Առաջին հիշատակության կանոնը» և այն ամենը, ինչ այն ներկայացնում է, այն «շրջանակն» է, որի ներսում պետք է դրվի «ներկայիս ճշմարտությունը»: Այդ շրջանակը «առաջին հիշատակության կանոնն» է, որը նաև Աստծու հատկանիշներից մեկն է:

Դանիելի գրքում, որը ներկայացնում է ադվենտիզմի սկիզբը, և Հայտնության գրքում, որը ներկայացնում է ադվենտիզմի վերջը, մենք գտնում ենք զարմանալի զուգահեռներ, երբ այն դիտում ենք առաջինի՝ վերջինը պատկերավոր ներկայացնելու սկզբունքի լույսի ներքո: Դանիելի գիրքը ներկայացնում է Հիսուսի մի հատկանիշ, երբ գործածում է Պաղմոնի անունը, որը նշանակում է գաղտնիքների հրաշալի հաշվիչը: Դանիելը նաև ներկայացնում է Հիսուսին որպես Միքայել հրեշտակապետ: Հովհաննեսը կոչված է անելու նույնը, ինչ Դանիելը, և նա մատնանշում է ոչ թե մաթեմատիկայի տիրապետին կամ հրեշտակների առաջնորդին, այլ լեզվի տիրապետին: Երբ Հիսուսին դիտարկում ենք որպես այբուբենի Տիրոջ, պետք է նկատի ունենանք Սաղմոս 119-ը՝ Աստվածաշնչի ամենաերկար գլուխը:

Սաղմոս 119-ը այբբենական ակրոստիքոս է, այսինքն՝ ութ համարներից կազմված յուրաքանչյուր խմբի առաջին տառերը սկսվում են միևնույն տառով: Եբրայական այբուբենում կա քսաներկու տառ, ուստի կան ութ համարներից կազմված քսաներկու բաժիններ: Յուրաքանչյուր բաժին սկսվում է այբուբենի տառով՝ այբուբենական հերթականությամբ, և ապա այդ տառին վերագրված ութ համարներից յուրաքանչյուրն սկսվում է այդ նույն տառով: Յուրաքանչյուր տառի համար կա ութ համար, ուստի ութ համար՝ բազմապատկված եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերով, հավասար է հարյուր յոթանասունվեց տողի: Սաղմոսն ընդգծում է հնազանդությունը Աստծուն, որը կարգի Աստված է (այստեղից՝ ակրոստիքոսային կառուցվածքը), և ոչ թե քառսի:

Սաղմոս 119-ի մեկ այլ կարևոր թեման այն խոր ճշմարտությունն է, որ Աստծո Խոսքը լիովին բավարար է: Սաղմոսի ամբողջ ընթացքում կան ութ տարբեր եզրեր, որոնք վերաբերում են Աստծո Խոսքին՝ օրենք, վկայություններ, պատվիրաններ, կանոններ, հրամաններ, դատաստաններ, խոսք և որոշումներ: Գրեթե յուրաքանչյուր համարում

հիշատակվում է Աստծո Խոսքը: Սաղմոս 119-ը հաստատում է ոչ միայն Սուրբ Գրքերի բնույթը, այլև այն, որ Աստծո Խոսքն արտացոլում է Ինքն Աստծո իսկ բնավորությունը: Ուշադրություն դարձրե՛ք Աստծո այս հատկանիշներին, որոնք ներկայացված են Սաղմոս 119-ում.

1. Արդարություն (համարներ 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Հավատարմություն (համար 42)
3. Ճշմարտախոսություն (համարներ 43, 142, 151, 160)
4. Հավատարմություն (համար 86)
5. Անփոփոխելիություն (համար 89)
6. Հավիտենականություն (համարներ 90, 152)
7. Լույս (համար 105)
8. Մաքրություն (համար 140)

Սաղմոսը բացվում է երկու երանություններով: «Երանելի» են նրանք, որոնց ճանապարհները անարատ են, որոնք ապրում են Աստծո օրենքի համաձայն, որոնք պահում են Նրա պատվիրանները և ամբողջ սրտով փնտրում են Նրան: Ահա այս մեծ Սաղմոսի ուսուցումները մեզ համար: Աստծո Խոսքը բավական է մեզ իմաստուն դարձնելու, արդարության մեջ կրթելու և յուրաքանչյուր բարի գործի համար մեզ պատրաստելու համար (2 Timothy 3:15–17):

Անշուշտ, Սաղմոս 119-ը մի հարցի մաս է կազմում, որը կրոնական աշխարհում գրեթե չլուծված է մնում: Այն վերաբերում է նրան, թե Աստվածաշնչի որ խոսքն է միջին խոսքը և որ գլուխն է Աստվածաշնչի միջին գլուխը: Եթե որոնեք համացանցում, կգտնեք զանազան փաստարկներ, որոնք կենտրոնացած են այն բանի շուրջ, թե որ Աստվածաշունչն էք օգտագործում և այլն, և այլն: Վեճի յուրաքանչյուր դիրքորոշման խնդիրը այն է, որ Աստվածաշնչի միջինի սահմանումը՝ լինի դա խոսք, թե գլուխ, պետք է տրվի Աստվածաշնչի Հեղինակի կողմից, ոչ թե Աստվածաշնչի մարդկային ուսումնասիրողի կամ քննադատի կողմից:

Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ ամեն ինչ ունի սկիզբ և վերջ: Ամեն բանի համար մի ժամանակ կա:

Ամեն բանի համար ժամանակ կա, և երկնքի տակ՝ ամեն նպատակի համար մի ժամանակ. ծնվելու ժամանակ և մեռնելու ժամանակ, տնկելու ժամանակ և տնկվածը արմատախիլ անելու ժամանակ: Ժողովող 3:1, 2.

Կա ծնվելու ժամանակ և մեռնելու ժամանակ, սակայն կա նաև այն կյանքը, որ տեղի է ունենում մեր կյանքի սկզբի և ավարտի միջև: Ծնունդը ժամանակի կարճատև մի պահ է, ինչպես և մահը: Կյանքը միջին հատվածն է և, որպես կանոն, իր հետ կապված ունի շատ ավելի ընդարձակ պատմություն, քան այն ժամանակը, երբ մենք ծնվում ենք, և այն ժամանակը, երբ մենք մեռնում ենք:

«Առաջին հիշատակման կանոնի» մեջ միջինը, որպես կանոն, շատ ավելի հարուստ վկայություն ունի, քան առաջինը և վերջինը: Աստվածաշնչում որևէ մեկ համար կամ գլուխ որոնել և այն սահմանել որպես միջին՝ նշանակում է անտեսել աստվածաշնչյան վկայությունը, թեև սկիզբն ու վերջը, ըստ էության, ժամանակի կետեր են. միջինը, որպես կանոն, ժամանակաշրջան է: Իհարկե, սկիզբը, վերջը և միջինը միմյանց հետ կհամաձայնեն, թեև հաճախ վերջում նույնական ճանապարհային նշանը սկզբի հակառակն է:

Հիսուս Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց Եդիայի հետ, և նրանք երկուսն էլ պատկերում են մարգարեական իրադարձությունների նույն հաջորդականությունը, սակայն Եդիան հալածվում էր մի ամբարիշտ կնոջ կողմից (Հեզաբել), որը փորձում էր Եդիային բանտարկել և սպանել, բայց երբեք չկարողացավ: Հովհաննեսը, որ Եդիայի խորհրդանիշն էր, որոնվում էր մի չար կնոջ կողմից (Հերովդիա), որպեսզի նրան բանտարկի և սպանի, և դա նա արեց: Եդիան և Հովհաննեսը փոխարինելի խորհրդանիշներ են, սակայն նրանք ունեն որոշ մարգարեական հատկանիշներ, որոնք հակադիր հատկանիշներ են, բայց միևնույն ժամանակ շարունակում են միմյանց զուգահեռ լինել: Եդիան երբեք չմեռավ, Հովհաննեսը՝ մեռավ: Հասկանալը, որ միմյանց համընկնող մարգարեական սահմանանիշները հաճախ հակադրություններ են, հնարավորություն է տալիս նրանց, ովքեր ցանկանում են տեսնել, որ Աստվածաշնչի միջինը Սաղմոս 118-ն է:

Երբ մենք գործածում ենք առաջին հիշատակության կանոնը այնպես, ինչպես այն սահմանում էինք, գտնում ենք, որ Աստվածաշնչի միջնամասի սկիզբը Սաղմոս 117-ն է՝ Աստվածաշնչի ամենակարճ գլուխը, որը բաղկացած է երկու համարից: Դրան հաջորդում է 118-րդ գլուխը, որը Աստվածաշնչի միջնակետն է, իսկ 118-րդ գլխին հաջորդում է 119-րդը, որը Աստվածաշնչի ամենաերկար գլուխն է և Աստվածաշնչի միջնամասի ավարտը: Հրաշալի Լեզվաբանը սկիզբը նշում է ամենակարճ գլխով, ապա ավարտը նշում է ամենաերկար գլխով: Սրանք երկու հակադիր գլուխներ են: Սկիզբը սերմն է, իսկ ավարտը՝ այն վայրը, որտեղ լիովին հասունացած բույսը զարգացած է, որտեղ միջնամասի ներսում գտնվող բոլոր վկայությունները միահյուսվում են: Ուշադրություն դարձրեք Սաղմոս 117-ին:

Օրհնեցե՛ք Տիրոջը, բոլոր ազգե՛ր. գովեցե՛ք Նրան, բոլոր ժողովուրդնե՛ր: Որովհետև Նրա ողորմած բարությունը մեծ է մեր հանդեպ, և Տիրոջ ճշմարտությունը մնում է հավիտյան: Օրհնեցե՛ք Տիրոջը: Սաղմոսներ 117:1, 2.

Այն բառը, որին մենք անդրադառնում ենք և որը կազմված է երեք տառից, երկրորդ համարում թարգմանված է որպես «ճշմարտություն» և ներկայացնում է Աստվածաշնչի միջնամասի սկիզբը (Աստվածաշնչի միջնամասը Սաղմոսներ 117–119-ն է): Միջնամասի վերջը Սաղմոսներ 119-ն է: Սաղմոսներ 118-ը միջնամասի միջնակետն է: Սաղմոսներ 118-ը գտնվում է Աստվածաշնչի ամենակարճ և ամենաերկար գլուխների միջև, և ամենակարճը, որ սկիզբն է, ներկայացնում է «ճշմարտություն» բառը, որը կազմված է երեք տառից, որոնք խորհրդանշում են հավիտենական ավետարանի երեք քայլերը և ճշմարտությունը հասկանալու կառուցվածքն են: Այդ կառուցվածքը այն

սկզբունքն է, որը ներկայացնում է Քրիստոսի բնավորությունը՝ որպես Ալֆա և Օմեգա:

Միջինի ավարտը՝ լինելով 119-րդ գլուխը, այբբենական ակրոստիքոս է, որը տեղադրված է Աստվածաշնչի միջնամասում՝ շեշտադրելով հրաշալի լեզվաբանը: 119-րդ գլխում նույն բառը չորս անգամ թարգմանված է որպես ճշմարտություն:

Եվ ճշմարտության խոսքը իմ բերանից իսպառ մի՛ վերցրու, որովհետև ես քո դատաստանների վրա եմ հուսացել: Հատված 43:

Քո արդարությունը հավիտենական արդարություն է, և քո օրենքը՝ ճշմարտությունը: Համար 142:

Մոտ ես Դու, ո՛վ Տեր, և Քո բոլոր պատվիրանները ճշմարտություն են: Հատված 151:

Քո խոսքը սկզբից իսկ ճշմարիտ է, և Քո արդար դատաստաններից ամեն մեկը հավիտյան է մնում: Համար 160:

Այս համարներում առկա ճշմարտությունը Աստվածաշնչյան մարգարեության մի կանոն է, որը նույնացնում է վախճանը սկզբի միջոցով, և այդ համարներում առկա ճշմարտությունն այն է, որ Ալֆան և Օմեգան Իր ստորագրությունը դրել է Աստվածաշնչի միջնամասի վրա, ինչպես արել է սկզբի և վախճանի համար: Առաջինի և Վերջինի ստորագրությունը «շրջանակն» է երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման պատգամը ներկայացնելու համար: Միջնամասի վերջին հատվածը ներառում է չորս համար, որոնցում գործածված է «ճշմարտություն» թարգմանված բառը, թեև չորրորդ հոլման մեջ այն թարգմանված է պարզապես «ճշմարիտ»: Այդ չորս համարներից վերջինը ցույց է տալիս, որ «սկզբից ի վեր» այդ խոսքը «ճշմարիտ» է:

Սկզբում՝ Ծննդոց գրքի առաջին և երկրորդ գլուխների արարչագործության պատմության մեջ, «ճշմարտություն» բառը, թեև ուղղակիորեն գրված չէ, ներկայացված է արարչագործության պատմության վերջին երեք բառերում, որովհետև յուրաքանչյուր բառ սկսվում է այն տառերով, որոնք ըստ իրենց կարգի կազմում են «ճշմարտություն» բառը: Սկզբում էր Բանը, և Նրանով ամեն ինչ արարվեց, և Ծննդոցում արարչագործության վկայությունը սկսվում է «Սկզբում» բառերով և ավարտվում է երեք բառերով, որոնք ներկայացնում են այն ճշմարտությունները, որ կապված են Քրիստոսի մի հատկանիշի հետ, որը Եսայիայում սահմանվում է որպես ապացույց, որ Նա է միակ և միայն ճշմարիտ Աստված:

Աստվածաշնչի միջնամասը (Մադոսներ 117–119) 117-րդ գլխում սկսվում է՝ «ճշմարտություն» բառի գործածությամբ մատնանշելով այն ճշմարտությունը, որ սկիզբը ներկայացնում է վախճանը: Այդ բառը կազմված է երեք տառերից, որոնք ներկայացնում են հավիտենական ավետարանը և երեք հրեշտակների լուրերը, և բնորոշում են արարչագործության պատմության ավարտը: Աստվածաշնչի միջնամասի վերջը այբուբենի ներկայացում է, որը հրաշալի լեզվաբանը ստեղծեց՝ հաստատելու այն ըմբռնումը, որ այժմ Իր բնավորության վերաբերյալ բացահայտվողը համահունչ է «հայտնություն» բառի սահմանմանը, որովհետև Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը մի պատգամ է, որը նախատեսված է ներկայացնելու Քրիստոսի բնավորության մի կողմ,

որը մինչ այս լիովին ճանաչված չի եղել, եթե առհասարակ ճանաչված եղել է: Հայտնությունը համահունչ է ուխտի պատմության գծերին, որովհետև ուխտի պատմությունը ներառում է Աստծո ջանքի վկայությունները՝ Իրեն անունների միջոցով բացահայտելու, մինչ Իր-պատմությունը ծավալվում էր:

«Օրենքի մեծ սկզբունքները, Աստծու իսկ բնության սկզբունքները, մարմնավորված են լեռան վրա Քրիստոսի խոսքերում: Ով դրանց վրա է կառուցում, նա կառուցում է Քրիստոսի՝ Հավիտենության Վեմի վրա: Խոսքն ընդունելով՝ մենք ընդունում ենք Քրիստոսին: Եվ միայն նրանք, որ այսպես են ընդունում Նրա խոսքերը, կառուցում են Նրա վրա: «Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է, որն է Հիսուս Քրիստոսը»: Ա Կորնթացիներ 3:11: «Երկնքի տակ մարդկանց մեջ տրված այլ անուն չկա, որով պետք է մենք փրկվենք»: Գործք 4:12: Քրիստոսը՝ Խոսքը, Աստծու հայտնությունը,—Նրա բնավորության, Նրա օրենքի, Նրա սիրո, Նրա կյանքի հայտնությունը,—այն միակ հիմքն է, որի վրա մենք կարող ենք կառուցել մի բնավորություն, որ պիտի դիմանա»: Mount of Blessings, 148.

Անշուշտ, այս ճշմարտության վերաբերյալ քննարկելու շատ ավելին կա, սակայն այստեղ կդադարենք: